

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN AVONTUUR IN MEXICO

N° 2247

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Sifter

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN AVONTUUR IN MEXICO

HOOFDSTUK I

EEN OVERVAL IN HET GEBERGTE

Het was bijna negen uur in de avond, toen een kleine troep ruiters behoedzaam voorttrok langs de moeilijke weg, die van de Mexicaanse grensstad El Pazo voert naar het woeste gebergte, waarvan zich de uitlopers op ongeveer drie uren gaans van de stad bevinden.

Het waren vier personen, maar er waren slechts drie rijdieren en de man, die vooraan reed en met zijn speurende ogen de duisternis trachtte te doorboren, die slechts nu en dan een weinig verhelderd werd door het licht van de maan, had 'n vrouwelijke gedaante voor zich op de zadel, die hij met een arm stevig omkneld had terwijl hij met de andere zijn paard bestuurde, dat behoedzaam de ene poot voor de andere plaatste, en zich meer liet leiden door zijn instinct, dan door de sterke hand van de man, die het bereed.

Want de weg daalde hier, en was als bezaaid met losliggende stenen, die bij de minste aanraking wegrolden en somtijds over de rand van het bergpad heen met groot geraas neervielen in de peilloze afgrond, die rechts van de weg gaapte.

Ware het dag geweest, dan zou men hebben kunnen waarnemen, dat die vrouw mooi, jong en charmant was.

Zij had de mooiste blauwe ogen, die men zich kan denken, een regelmatig gelaat, tanden als zovele paarden en heerlijk, goudblond haar, dat in dikke tressen langs haar wangen golfde.

De vrouw was Blanca Kirlef, de handlangster van de Moloch, en het was in zijn dienst, dat zij naar El Pazo was gereisd, teneinde te trachten, Raffles daarheen te lokken, hetgeen haar ook wonderwel was gelukt, door een samen-

stel van leugens, nadat zij zich had weten in te dringen bij de spoorwegkoning Olaf Kaldrup en diens dochter Sigrid, die reeds eenmaal door Raffles uit de handen van de Bende van het Kwade Oog gered waren. Dat naderhand haar opzet toch mislukt was, haar aanwezigheid op de rug van dat paard, stevig vastgehouden door de man, die zij in haar strikken had moeten vangen, bewees het voldoende.

Zij deed voor het ogenblik niet de minste poging om te ontsnappen en dacht nog slechts na over hetgeen er zoëven geschied was, zo plotseling en onverwacht, dat het haar was alsof zij droomde.

In de afgelopen nacht was een aanval van haar helpers, ten getale van bijna twintig man, op de villa welke Olaf Kaldrup met zijn dochter bewoonde, en waar zich toen Raffles met zijn beide trouwe vrienden Charles Brand en James Henderson bevond, mislukt; zes van de bandieten waren gearresteerd, vier waren er gedood of zwaar gewond, en de anderen hadden ternauwernood en op het laatste ogenblik, onder aanvoering van Mike Slogan, de vlucht genomen en een schuilplaats gezocht in het diepst van het gebergte, waar zij die avond hun kamp hadden opgeslagen op een soort tafelberg.

En hier was het geschied, dat het plan om aan het gezelschap van die twee kerels te ontsnappen, bij haar zijpde. Niet alleen dacht zij er niet aan voortdurend bij hen te blijven, nu schrale maaltijden te delen, en in het woeste gebergte rond te dolen, op gevaar af door de politie te worden achterhaald, maar ook vreesde zij voor de aanvoerder, die haar hartstochtelijk begeerde, en die haar zeker vroeg of laat zou weten te dwingen zich aan zijn wil te onderwerpen.

Zij had op een sluwe wijze weten te ontsnappen, haar paard in de steek latend, maar Mike Slogan had blijk gegeven van een nog groter slimheid, want hij had haar plannen doorzien, hij was haar tersluiks gevolgd, en ver van het kamp had hij haar overvallen.

Op het ogenblik echter, dat zij meende te bezwijken was plotseling Raffles op het toneel verschenen, dezelfde man, die zij een dodelijke haat had gewonnen, hij had haar uit de handen van de bende-aanvoerder bevrijd, en in het daarop volgend gevecht was Slogan in de afgrond gestort.

Hetgeen Raffles daarheen had gebracht, had een zeer eenvoudige reden; hij stond er op zich meester te maken van Bianca, in de overtuiging, dat hij haar zou weten te dwingen het geheim te verraden van de Moloch, die zij persoonlijk moest kennen.

En zo kwam het, dat deze zonderlinge stoet daar zwiingend de gevaarlijke weg afdaalde, op de terugweg naar El Pazo, waarvan zij minstens een dagreis verwijderd waren, met inbegrip van de noodzakelijke rustpozen.

Voor de paarden uit liep een tamelijk grote hond, en het was dit dier, dat Raffles en zijn beide metgezellen weer op het spoor had gebracht van de vluchtelingen, tien of twaalf koppen sterk, nadat Ritmeester Pablo Diego die de belegerde villa de nacht tevoren met zij eskadron dragonders was komen ontzetten, hoffelijk maar met beslistheid geweigerd had zijn manschappen te wagen aan een gevaarlijke tocht vol hindernissen in het gebergte, dat ook in gewone tijden krioelde van de daar rondzwervende bandieten.

Wat Raffles betreft, onder het voortrijden dacht hij, met een flauwe glimlach om de lippen, na over hetgeen Sigrid Kaldrup zou zeggen, wanneer hij reeds zo spoedig terugkeerde met de vrouw, die het doel van zijn gevaarlijke tocht was geweest.

Hoe had zij niet aangedrongen, de blonde dochter van de spoorwegkoning, dat hij toch zou afzien van een onderneming, die zij dozzinnig noemde, en waarvan zij het nut niet begreep.

En nog meende hij de blik van minachting te zien, waarmede zij de kleine Mexicaanse ritmeester had opgenomen, toen deze weigerde met zijn honderd goed bereden dragonders, hetzelfde te doen, waartoe deze drie vastberaden

mannen, zonder de minste aarzeling besloten.

De gedachten van Charles Brand waren van geheel andere aard.

Hij reed met Henderson een weinig achteraan, teneinde iedere poging tot ontsnapping van de vrouw te beletten, in geval zij er in mocht slagen zich onverhoeds van het paard te laten glijden.

Brand was verre van gerust.

Hij wist dat er op het rotsplateau achter hen tien mannen waren achtergebleven, goed gewapend, allen bereiden die heel zeker de doodskreet hadden moeten horen van hun aanvoerder, toen deze in het ravijn stortte. Zij zouden ontwaakt zijn uit hun slaap, als zij tenminste sliepen. Zij zouden naar hun wapens gegrepen hebben, en naar de plek zijn gekomen, waar zij die kreet hadden gehoord.

Natuurlijk zouden zij ook de vrouw missen en misschien zou er enige tijd verloren gaan met zoeken in de omtrek naar Bianca Kirilef, van wie zij natuurlijk moesten aannemen, dat zij hun aanvoerder in de afgrond had gestoten.

Maar daarna zouden zij de weg afkomen, in de mening, dat Bianca daar langs gevluucht was.

En het duurde ook niet lang of hij maakte Henderson deelgenoot van zijn bange voorvoelens.

— Hoorde je daar niets? vroeg hij eensklaps, terwijl hij het hoofd ophief.

Beide mannen hielden onwillekeurig even hun paarden in, maar niets deed zich horen, dan de regelmatige stap van Raffles' rijdier, het donderend geweld van de bergstroom, die hier dicht in hun nabijheid naar het dal stroomde, en nu en dan heel in de verte, het klagend huilen van de prairie-honden.

Henderson schudde het hoofd en zei:

— Ik geloof niet dat ik onraad hoor, mijnheer Brand. Geloof je dat die kerels, ons zullen volgen?

— Dat is heel zeker, James, en ik acht het een geluk, dat wij althans een half uur voorsprong op hen hebben. Verderop wordt de weg wat vlakker en ik hoop dat wij er dan een goede galop in zullen zetten. Het gevaarlijkst wordt het op drie uren tijdens van El Pazo.

Je herinnert je die plek. Men kan op die hoogte de weg over een lengte van wel bijna vijf kilometers afzien, en dus ook met het geweer bestrijken, tenminste, zo ver een geweerkogel dragen kan.

— Dat ziet er niet zeer aanlokkelijk uit, mijnheer Brand, bromde Henderson met een blik op wat hij van de jonge vrouw zien kon, die niet bepaald van vriendelijke gevoelens jegens haar getuigde.

De beide mannen hadden hun paarden weer aangezet, en reden ongeveer een kwartier zwiingend verder, totdat Brand weer begon:

— Het blijkt nu, dat onze voorvoelens ons niet bedrogen, James, toen mylord ons te New York achterliet, om geheel alleen naar dat ellendige El Pazo te vertrekken, op de ontvangst van het telegram van Miss Sigrid, toen haar vader zo eensklaps ziek werd.

— Wij kennen nu de aard van die ziekte wel, mijnheer Brand, bromde Henderson. Dat caronje, dat daar voor mylord op het paard zit, had hem iets ingegeven, waardoor de oude heer er lelijk aan toe was. Het is mij onbegrijpelijk, dat Miss Sigrid haar ook maar een ogenblik heeft vertrouwd.

Maar Brand zei hoofdschuddend:

— Dat kunnen wij nu achteraf gemakkelijk zeggen, James, nu wij weten welk een duivelin achter dat mooie lichaam schuil gaat, maar ik geloof dat ik juist hetzelfde zou hebben gedaan als Sigrid Kaldrup, en die vrouw, die hier zogenaamd met haar ouders voor haar genoegen reisde, dadelijk blindelings zou hebben vertrouwd. Zelfs mylord heeft erkend, dat de eerste indruk, die hij van haar ontving, toen hij hier kwam buitengewoon gunstig was. Zij deed zich heel bescheiden voor, zij leek helemaal niet trots te zijn op haar verblindende schoonheid, en zij gedroeg zich zo eenvoudig en bescheiden, als men van een zedig meisje kan verwachten.

— Intussen zitten we met die onschuld opgescheept, gromde Henderson nijdig tussen de tanden. Als dat telegram niet was gekomen, dan zou mylord nooit naar El Pazo vertrokken zijn,

wij zaten nu nog rustig te New York, en...

— Nu druk je je wel erg euphemistisch uit, James, zei Brand, die een lachje niet kon weerhouden. Een rustig leven daar in New York was het nu juist niet, want wij hebben als het ware dag en nacht moeten vechten tegen die moordenaarsbende, die zelfs de politie menigmaal te slim af was.

— Maar het was in ieder geval een stad, mijnheer Brand. Het was geen verraderlijk gebergte, met loerende afgronden. Je kon er behoorlijk in een bed slapen, en hier zullen wij het op de harde grond moeten doen, als er geslapen wordt, wat ik wel haast niet denk.

Alsof hij antwoord kreeg op die uitroep, klonk er plotseling een gewerschot, dat luid weerschalde tussen de rotswanden en onmiddellijk daarna klonk de rustige stem van Raffles:

— Daar zijn ze, vrienden. Zet je paarden zoveel mogelijk aan, we moeten tot iedere prijs die kleine hoogte daarginds trachten te bereiken, voor zij nog vaak kunnen schieten. Wij zullen dadelijk in de schaduw zijn.

— Gij zijt toch niet gewond, mylord, riep Henderson angstig uit.

— Alleen mijn hoed, James. Stel je gerust.

De drie mannen zetten haastig hun paarden aan, ofschoon de weg alweer begon te stijgen, en de dieren reeds vermoeid waren van de lange tocht, die zij achter de rug hadden.

Nog twee malen herhaalde de echo de klank van een gewerschot en toen bereikten zij de schaduw, en een ogenblik daarna een hoog gelegen punt van de weg, die hier aan weerszijden begrensd was door manshoge rotswanden, van een grillige vorm, die nu en dan plotseling ophielden, om een eind verder weer te beginnen.

Raffles hield hier zijn paard in en wendde zich tot de vrouw, die voor hem op het zadel zat, en die onbeweeglijk in zijn arm rustte, met de woorden:

— Het spijt mij zeer, dat ik u aan deze onaangenaamheden moet blootstellen, *Senorita*, maar het is nu eenmaal

niet anders. Gij zult moeten meehuilen met de wolven in het bos.

— Zet mij neer, ik keer naar hen terug, en ik zweer u, dat ik u nooit meer een strobreed in de weg zal leggen, zei Bianca, terwijl zij hem vol in het gelaat zag.

— Het aanbod klinkt verleidelijk genoeg, maar ik zal er toch niet op ingaan, *Senorita*, antwoordde Raffles koeltjes. Gij gelooft toch zeker niet, dat ik deze levensgevaarlijke tocht ondernomen heb met het doel om mij van u meester te maken, om u dadelijk daarna weer de vrijheid te hergeven.

— Zoals gij wilt. Ik hoop voor u, dat gij er geen spijt van zult hebben. Ik vind het echter weinig hoffelijk van u, dat gij een vrouw blootstelt aan het gevaar, door een kogel te worden getroffen.

— Mademoiselle, uw woorden klinken wat zonderling in de mond van een vrouw, die ik slechts weinige uren geleden mocht redden uit de klauwen van een man, die het slecht met haar voor had. Gij vergeet dat hier een dwingende macht in het spel is, die ik niet kan beheersen. Het zijn uw eigen collega's die daar schoten, op een wijze die boven mijn lof verheven is, getuige het kogelgat in mijn hoed.

— Blijven wij hier? viel Brand hem ongeduldig in de rede.

— Ja, de plek lijkt mij hier bij uitstek geschikt om tegenstand te bieden, zei Raffles.

— Tegenstand bieden? herhaalde Brand langzaam. Bedoel je daarmee dat je van zins bent met die overmacht de strijd aan te binden?

— Hoe is het toch mogelijk dat je zo slecht weet te onderscheiden, verweet Raffles hem hoofdschuddend. Niet ik bind de strijd aan, dat doet men daarginds aan de overzijde.

— Goed en wel, je wilt vechten, terwijl het verstandiger zou zijn zo snel mogelijk door te rijden, en ons buiten schot te stellen. De voorzichtigheid is in vele gevallen de beste vorm van de moed.

— In dit geval dan toch zeker niet, Charles. Kijk maar eens achter je. Wij

bestrijken thans de weg over een afstand van minstens twee honderd meter, de maan schijnt er op, en het is schier onmogelijk op deze plek een omtrekkende beweging te maken en ons in de rug aan te vallen. Gaan wij echter verder, dan verandert de toestand volkomen in ons nadeel, want van hier strekt de weg zich weer over verre afstand kaarsrecht uit, en tevens begint hij weer te dalen. En verderop zijn tal van goede plekken vanwaar een behendig schutter ons van bovenaf een kogel kan achterna zenden. Gevochten zal er toch moeten worden, hun paarden zijn beter uitgerust dan de onze, en dan doe ik het liever op een punt, waar de strategische en de tactische voordelen aan mijn kant zijn.

— Zullen wij te paard vechten?

— Praat geen onzin, amice. Wij zullen dekking zoeken achter deze rotsblokken, die er uitmuntend voor geschikt zijn, en wij zullen schieten, zodra wij daartoe een goed doelwit hebben. Afgestegen, en niet langer gepraat, want zij behoeven niet ontijdig te weten waar wij ons bevinden. Senorita, ik zal tot mijn groot leedwezen verplicht zijn u te beletten misbruik te maken van onze toestand, en naar uw kornuiten terug te vluchten. James, het is geen aangenaam werk, maar ik zal je moeten vragen deze dame stevig aan een van die bomen daarginds vast te binden. Zij is dan gevrijwaard tegen de kogels van haar vrienden.

— Dat is jammer genoeg, bromde Henderson, terwijl hij afsteeg, het touw aan zijn zadelknop losmaakte, en daarmee Bianca Kirilef aan de hem aangewezen boom vastbond, na haar tamelijk onzacht van Raffles' paard te hebben getrokken.

Het was hier donker, in de schaduw van de rotsmuur, maar toch zag hij het fonkelen van haar ogen en hij lachte grimmig.

— Ja, kijk jij maar, juffie, zei hij, haar met de rug tegen de boom plaatsend en behendig het touw vastknopend. Als je kon, zou je mij de ogen uitkrabben, wilde boskat. Je mag over me denken wat je wilt, maar ik hoop van harte, dat je eigen kornuiten je nog eens levend zullen villen, en van je huid lampenkapjes maken.

Hij legde stevig de laatste knoop, keek haar nog eens aan, en vervolgde:

— Ja, mooi ben je, dat zal niemand ontkennen. Maar het is aan jou niet besteed.

Deze kunstbewerking had nauwelijks een minuut geduurd, want Henderson had in de loop der jaren een grote vaardigheid verworven in het omgaan met dergelijke praktische middelen, om een vijand tot onbeweeglijkheid te noodzaken, en toen hij zich weer tot Raffles en Brand wendde, hadden deze de paarden reeds achter een hoog rotsblok vastgebonden, waar zij veilig zouden zijn tegen de kogels, en, als zij wilden, konden rusten en wat knabbelen aan het korte gras, dat hier en daar uit de rotspleten groeide.

De weg zelf was hier omstreeks drie meter breed, en aan weerszijden lagen aan de voet van de rotswand grillig gevormde blokken, die zich er uitstekend toe leenden, om er zich verdekt achter op te stellen.

De drie mannen hadden hun geweren gegrepen, zich rijkelijk van munitie voorzien, en wachtten nu gelaten af wat er zou geschieden.

Een kwartier later maakte zich aan het andere einde van de door de maan verlichte weg een gedaante los uit de duisternis.

Het was een ruiter, die behoedzaam naderbij kwam.

Langzaam bracht Raffles zijn geweer aan de schouder.

HOOFDSTUK II

DE BELEGERING

Het schot knalde, en als een verre donder werd het door de rotsmuren weerkaatst. Het paard steigerde, de berijder gaf een korte gil, gleed rugge- lings van zijn rijdier en stortte ter aar- de.

Een gehuil van woede weerklonk, en het volgend oogenblik sloegen een do- zijn kogels, in het wilde afgevuurd, te pletter tegen de rotsblokken, waarach- ter de drie mannen zich verborgen had- den.

Geen der bandieten vertoonde zich.

Maar het paard van de gevallen liep uit eigen beweging zo snel het kon de weg op, en voegde zich een oogenblik later door zijn instinct gedreven, bij de drie dieren achter het grote rotsblok, die daar rustig het droge gras beknab- belden.

— Dat is een paard méér, zei Brand laconiek. Nu ben je tenminste verlost van het gezelschap van die dame, of- schoon menigeen je dat zeker benijd zou hebben.

— Kwestie van smaak, merkte Raf- fles langs zijn neus op. Je begrijpt wel, dat ik in haar meer het tijdelijk getem- de roofdier zie, dan de mooie vrouw. Maar nu zullen wij liever opletten in- plaats van over haar te spreken. James, ze is toch goed vastgebonden, hoop ik?

— Zij kan zich alleen los maken, als zij de boom mee uit de grond trekt, en al weet ik zeker dat zij naaste fa- milie is van de duivel, dat kan ze toch zeker niet.

En nu zwegen zij allen, en tuurden met alle inspanning in de duisternis.

Zij bevonden zich in een zeer gevaar- lijke toestand, ook al was het bijna on- denkbaar, dat de bandieten het zouden durven wagen hun positie te omsinge- len, want paden waren er hier niet, met uitzondering van de hoofdweg, en die zouden zij onmogelijk kunnen volgen, zonder zich telkens bloot te stellen aan

het gevaar door een welgerichte kogel te worden neergelegd.

Maar zeker waren de belegerden hier toch niet van. Het was zeer wel moge- lijk, dat enkelen van die schurken alle geheimen van het gebergte kenden, de minste sluipwegen, de smalste paden.

In elk geval was die stilte verdacht.

De bandieten hielden nu ongetwijfeld krijgsraad, en daar zij wel begrepen, dat zij onmogelijk recht uit konden gaan, zouden zij zeker het onmogelijke beproeven, om in de rug van de vijand te komen.

Rechts was dat volkomen buitenge- sloten, tenzij de aanvaller over een af- stand van minstens een half uur rij- dens terug ging, want tot zover strekte zich aan de rechterzijde van de weg een zeer hoge en steile rotswand uit, die zelfs voor de stoutste alpinist onbeklim- baar was.

Hier hadden zij dus weinig gevaar te duchten.

Links was de toestand anders. Daar, waar de bandieten zich nu moesten op- houden, bevond zich links de afgrond, maar hij was hier niet zeer diep en men kon langs een niet al te steile helling naar beneden afdalen, over de bodem van het ravijn verder gaan, en dan ver- der op weer naar boven klimmen.

Dit echter was een onderneming, die alleen door stoutmoedige mannen kon worden op touw gezet, en daarenboven zou zij zeer veel tijd in beslag nemen. Er zouden zeker wel minstens drie uren verlopen, voor die gevaarvolle klimpar- tij voleindigd was.

De drie mannen konden er dus wel op rekenen, enige uren lang met rust te worden gelaten, en toch beviel die stilte hun geenszins, die zo plotseling gevolgd was op dat eerste schot, en het salvo dat daar als antwoord op was ge- komen.

— Wanneer breekt de dag aan op de- ze breedtegraad? vroeg Brand op fluis-

terende toon, zonder zich te verroeren en langs de loop van zijn geweer turend, die in een uitholling tussen twee rotsen rustte.

— In dit jaargetijde wordt het hier omstreeks drie uur in de ochtend dag, misschien een half uur later, antwoordde Raffles. Het is nu echter pas half tien, en in die tijd kan er heel wat gebeuren.

Hij hief voorzichtig even het hoofd op, en keek over de borstwering heen, de smalle weg af.

Er was daarginds niets meer te zien, geen enkel teken van leven deed zich voor. De bandieten beseften zeker ook reeds alle voordelen van de positie, welke de vijand had ingenomen, en werkten nu een plan van aanval uit, dat met zo weinig mogelijk offers ten uitvoer kon worden gebracht.

Aan zijn paarden had hij volstrekt niets, en het zou eenvoudig een slachting worden, als hij wilde trachten in een woeste galop de paar honderd meters af te leggen, die hem van de stelling van de vijand scheidde. Deze had slechts in de troep te schieten, zonder zelfs te mikken en niemand zou er levend aan de andere kant komen.

Ruim een uur later begrepen de drie verdedigers van de vesting, waarom de vijand zich zo rustig had gehouden.

De maan was gedaald, en nu was de gehele weg van begin tot einde in duisternis gedompeld, terwijl het licht van de vorstin van de nacht zoëven nog voldoende licht verspreidde om iedere beweging aanstonds te verraden.

— Dat ziet er lelijk uit, bromde Brand. Ik kan nu volstrekt niets meer zien. Jij kunt in het donker de dingen beter onderscheiden, Edward. Kun jij iets zien?

— Weinig of niets, amice, antwoordde Raffles mistroostig. Zij kunnen nu langs de rechter rotsmuur naderbij sluipen, en tot op een afstand van tien meters komen, en nog dichterbij, vóór wij hen ontdekken. De maan laat ons lelijk in de steek, en het ergste is, dat zij de weg achter ons nog altijd verlicht, want daar is de rotswand aanzienlijk veel lager. Wij kunnen dus niet te paard

vluchten, omdat we dadelijk zouden worden gezien. Maar al verlaat de maan ons, ik heb toch nog wel iets, dat haar licht kan vervangen.

Hij tastte in de zak van waterproof linnen, dat naast hem lag, en nam er een langwerpige voorwerp uit, dat er enigszins uitzag als een scheepskijker, of een telescoop.

Hij bevestigde het boven op de loop van zijn Winchester, met een paar klemveren en zei glimlachend tot Brand:

— Dit is een vinding van die Duitse jager op grof wild, Schneider heette hij, geloof ik, die zulke voortreffelijke foto's heeft weten te maken van leeuwen in Afrika, tijgers, jaguars en olifanten. Hij stelde zijn fotografietoestel van te voren in op een plek, waar hij wist dat het wild des nachts moest passeren op zijn weg naar de drinkplaats, spande over die weg een draad, die in verbinding stond met zijn flitslicht apparaat, en de leeuw of de tijger nam als het ware zijn eigen foto. Het kwam natuurlijk ook wel eens voor, dat hij des nachts van zijn geweer moest gebruik maken, en daartoe had hij op de loop een soort elektrische fakkel bevestigd, met een sterk licht, op deze wijze.

Raffles drukte op een knopje, en een smalle lichtbundel, maar van vrij grote kracht doorboorde de duisternis.

— Hij behoefde nu niets anders te doen, dan de lichtstraal te richten op de kop van de tijger en de trekker over te halen. Onvermijdelijk werd het dier dan in de hersens geschoten en was onmiddellijk dood.

Nog terwijl hij sprak, had hij het geweer langzaam heen en weer bewogen, en de lichtstraal tastte als het ware de rotsmuur af, totdat zij eensklaps gevestigd bleef op een donkere gedaante, die op een afstand van ternauwernood zestig meters kwam aansluipen, met een revolver in de vuist en gereed om te schieten.

De gedaante bleef een ogenblik verschrikt stilstaan, toen de smalle lichtbundel haar bereikte, maar reeds knalde het schot, een hese kreet klonk, en de gedaante maakte een lichtsprong,

sloeg wild met de armen, viel voorover en bleef roerloos liggen.

— Dat is een prachtig ding, riep Henderson vol bewondering uit. Héeft u er daar niet méér van, mylord.

— Neen, helaas, en het zal mij een les zijn in het vervolg voorzichtiger te zijn, antwoordde Raffles. Intussen zouden wij zonder dit instrumentje ons de bende misschien al op de hals hebben gehaald; zij waren al een goed eind onderweg.

Hij liet de lichtbundel nogmaals over de weg spelen maar kon niets anders meer ontdekken dan een gestalte, die op ruim honderd meters afstand zo snel mogelijk vluchtte.

— Ik geloof dat zij van dat onnozele elektrische lampje niets moeten hebben, zei Brand vergenoegd. Misschien zien zij er wel voor goed van af, en laten ons

verder met rust.

Inderdaad geleeek het wel, alsof geen der tegenstanders het nogmaals waagde voort te gaan in de richting van de versperring, waarachter hun vijanden zich hadden opgesteld, terwijl zelfs de duisternis niet voldoende scheen te zijn, om met kans op welslagen, een aanval te kunnen ondernemen. De bandieten kregen nu voor de eerste maal te doen met een moderne uitvinding, waarvan zij alle gevaren onmiddellijk begrepen. Met bijna bijgelovige vrees keken zij van hun veilige schuilplaats uit naar het bewegingloze lichaam van de getroffenene, die op zijn rug lag uitgestrekt, de armen ter zijde, als een gekruisigde, en naar de donkere nachthemel staarde, terwijl op zijn voorhoofd een klein, rond, rood gat te zien was, anders niet.

De fatale kogel had hem met onfeilbare zekerheid aanstonds gedood.

Hoofdstuk III

TER ELFDER URE

Wederom verliep er bijna een half uur, zonder dat zich iets bijzonders voerdeed.

Maar die stilte voorspelde toch de drie mannen weinig goeds.

Liever hadden zij gezien, dat de bandieten onder luid geschreeuw een stormaanval zouden wagen, nu de gelegenheid gunstig was en de weg in duisternis was gedompeld.

Niemand hunner vijanden scheen er echter op gesteld te zijn, het noodlottige lichtpuntje van de elektrische lantaarn op zijn lichaam gevestigd te zien, met de zekerheid, een seconde later niet langer tot de levenden te behoren.

Maakten zij een omtrekkende beweging?

Indien dit zo was, zou er minstens toch een uur moeten verlopen, in het allergunstigste geval, alvorens de schelmen in de rug van de stelling zouden zijn gekomen.

Dan zou het echter nog donker zijn, en niet zonder vrees zag Raffles dat

ogenblik tegemoet, waarop die omtrekkende beweging voltooid zou zijn.

Hij begon zijn maatregelen te nemen.

Achter hen, daar, waar zij achter de beschermende rotsblokken lagen neergeknield, was de weg over minstens een vijftigtal meters bijna volkomen recht en vlak.

Zoals gezegd echter, bevonden zich hier en daar naast de weg grote rotsblokken, reusachtige stenen van grillige vorm, die daar duizenden jaren geleden waren neengerold, komende van de hoogste toppen, bij een of andere vulkanische uitbarsting.

Indien het mogelijk ware deze kolosale stukken steen te verplaatsen, zodat de drie mannen zich dan als het ware tussen een dubbele borstwering zouden bevinden, dan zouden zij althans tijdelijk een zekere mate van veiligheid hebben verkregen.

Wat de paarden betreft, voor die dieren kon weinig worden gedaan, helaas, want waar zij stonden, en nog altijd

rustig graasden, was het geheel en al open, op de weinige, kortstammige bomen na, en men zou de dieren niet kunnen verplaatsen, zonder gevaar van een kogel te lopen, zodat men ze moest laten waar ze waren. Trouwens, iedere plek was even goed of even slecht als deze. Raffles wendde zich tot Henderson, en vroeg met een veelzeggende blik:

— Zie je die zware stenen daarginds, James? Terzijde van ons?

— Om u te dienen, mylord. Moet ik ze gaan halen?

— Als je zo goed zou willen zijn.

— Wij gaan ze zeker naar beneden rollen, riep de reus opgewonden uit.

— Het denkbeeld is nog zo slecht niet James, antwoordde Raffles glimlachend, maar wij zullen het toch maar niet toepassen, omdat wij alles in het wilde zouden moeten doen, op goed geluk, terwijl wij bijna zeker weten, dat de vijand zich niet of niet meer op de weg daarbeneden ophoudt, maar er naast, bij de voet van de rotsmuur. Het zou dus al heel toevallig zijn, als zulk een rotsblok hen raakte. Neen, ik heb ze ergens anders voor nodig, wij zullen er een tweede borstwering in onze rug van maken. Maar geloof je niet dat ze te zwaar zullen zijn?

— Ja, dat zal nog wel meevallen, mylord, antwoordde de reus met zijn goedig lachje. Ik kan het in ieder geval eens proberen.

Reeds had hij zijn geweer tegen de rotsen gezet, en nu sloop hij in bukkende houding heen, totdat hij het eigenaardige plateau terzijde van de weg had bereikt, dat letterlijk bezaaid was met rotsblokken van allerlei vorm en grootte.

Hij koos er een uit dat hem voor het doel goed geschikt leek en dat weinig minder dan een halve meter hoog was, en even breed, duwde er uit alle macht tegen met zijn geweldige handen, en rolde het voort in de richting van de natuurlijke borstwering, waarachter zij zich tot die tijd verschanst hadden.

Het werkje was lang niet zonder gevaar, want indien de bandieten nu weer begonnen te schieten, zouden zij hem

wellicht raken, daar hij op die plek niet beschut was door het gesteente van de rots.

Maar de zware steen kwam steeds nader, terwijl Henderson zacht kreunde van inspanning. Het blok woog zeker wel 400 kg. en een ogenblik later brachten de drie mannen de zware steen in de goede positie, omstreeks een meter achter de eerste borstwering.

Henderson keerde terug, rolde een tweede steen aan, die naast de eerste werd geplaatst, en zo ging de zware karwei onafgebroken voort totdat er, dwars op de weg staande, en er voor een deel overheen reikend, een soort van kunstmatige holle weg was ontstaan, bijna zes meter lang en ongeveer een meter breed.

Het was moeilijk geweest, de tweede laag stenen aan te brengen, daar zelfs Henderson, met zijn geweldige kracht, geen kans zou hebben gezien om rotsblokken van een halve ton op te lichten, en men had zich dan ook moeten vergenoegen met kleinere stenen, die wat gemakkelijker te hanteren en voor het doel toch volkomen geschikt waren.

Men kon tussen de beide borstweringen weliswaar niet overeind staan zonder gevaar te lopen, door een kogel te worden getroffen, maar knielende of bukkende zou men zich ook goed kunnen verdedigen.

Nu en dan had men het werk moeten staken, omdat de vijand, die iets verdachts meende te hebben gehoord, plotseling op goed geluk heftig begon te schieten, en dan moest men telkens weer wachten tot de fusillade geëindigd was, alvorens met de arbeid verder te gaan.

Het was nu bijna half een in de nacht, het werk had langer geduurd dan waarop men rekende, en ieder ogenblik vreesde Raffles onverhoeds in de rug te worden aangevallen.

Nog nooit hadden de drie mannen zo zeer verlangd naar het eerste krieken van de dageraad, die het mogelijk zou maken, de toestand duidelijk te overzien.

Deze duisternis die hen thans van alle kanten omgaf, nu de maan voor goed

achter de bergkammen verdwenen was, bergde allerlei onbekende gevaren in haar schoot, die zich plotseling konden voordoen en waartegen zij zich niet hadden kunnen wapenen.

Als dreigende reuzen stonden de rotspieken somber afgetekend tegen de donkerblauwe hemel en schenen de wacht te houden bij de drie mannen, opdat zij niet zouden ontsnappen uit de val, die het gebergte voor hen had opgesteld.

Toen zij nog omstreeks tien minuten roerloos hadden gewacht, Raffles met het gelaat naar de zijde van El Pazo gewend, de beide anderen naar te tegenovergestelde kant, en poogden de vijandige duisternis met hun blikken te doorboren, vroeg Brand op zachte toon, als vreesde hij te worden beluisterd:

— Als wij eens trachten, Edward, ongemerkt hier vandaan te komen? De weg is thans zo pikdonker, dat men ternauwernood een hand voor ogen kan zien.

— Daartoe is het nu te laat, Charles, en een half uur geleden werd de weg nog door de maan beschenen, zodat de scherpschutters onder de bandieten ons zonder twijfel zouden hebben neergelegd. En thans kunnen wij het niet doen, omdat de kerels nu de tijd hebben gehad, hun omtrekkende beweging te voltooien. Het dient tot niets, ons zelve bloot te stellen aan het gevaar van uit een hinderlaag overhoop te worden geschoten. Het beste is, dat we hier blijven, zo lang we kunnen.

Raffles ontving het antwoord op deze bewering uit een geweerloop. Een kogel sloeg plat tegen de pas opgeworpen borstwering, waarachter hij stond, en werd aanstonds gevolgd door drie, vier anderen.

Het was duidelijk, dat die kogels maar op goed geluk werden afgeschoten, maar zij bewezen een hoogst belangrijk feit, namelijk dat een deel van de bandieten er inderdaad in geslaagd was, wie weet met hoeveel gevaar en inspanning de omtrekkende beweging door het ravijn te voltooien.

Raffles overtuigde zich kalm dat zijn Winchester van zijn zeven patronen

voorzien was en zei toen:

— Je ziet dat de vijanden mijn woorden ondersteunen. Zij kunnen natuurlijk nog niets onderscheiden en zij schieten slechts in de hoop dat een toevalstreffer ons wel vroeg of laat zou raken.

— Ik acht de kans daarop zelfs met onze borstwering niet gering, hernam Brand ongerust, want die opeengestapelde rotsblokken vertonen hier en daar openingen, groot genoeg om een kogel door te laten.

— Wij zijn in de hand van dezelfde macht, Charles, die ditzelfde ontzaglijke gebergte heeft geschapen, zei Raffles eenvoudig. Moeten wij hier sterven, dan was het zo beslist, en wij mogen niet morren. Maar voor de drommel, hoeveel kerels zijn daar wel achter ons?

De vraag werd hem ingegeven door de omstandigheid, dat plotseling een waar salvo losknetterde, dat letterlijk een regen van kogels uitstortte over de belegerden. Een deel van die projectielen floot fluitend over hun hoofden, en de overigen sloegen met een geluid als een doffe zweepslag plat tegen de stenen van de borstwering, en deden hier en daar kleine schilfers afstuiven.

— Zij zullen toch niet allemaal in onze rug zijn gekomen? riep Brand opgewonden uit.

— Dat zou een onhandige zet zijn geweest meende Raffles hoofdschuddend. In hun geval zou ik mijn kleine legermacht, in twee gelijke delen hebben gesplitst, en de ene helft hebben achtergehouden, om de andere ter omsingeling uit te zenden. Ik begrijp er niets van, dat salvo wekte de indruk alsof er wel minstens twintig kogels werden afgevuurd. Zouden zij hulp hebben gekregen?

Alweer kwam het antwoord afdoende en snel, thans in de vorm van wel zestig kogels, thans weer van de voorzijde afgeschoten.

— Ja, daar moet zich een tweede ben-de bij hebben aangesloten, riep Brand uit, het begint er lelijk voor ons uit te zien.

— Ik denk aan de vrouw, hernam Raffles ernstig. Zij zou toch niet ge-

raakt kunnen worden, op de plek waar wij haar aan de boom hebben gebonden?

— Dat is bijna onmogelijk, mylord, bromde Henderson. Die boom is aan alle kanten door tamelijk hoge rotsen omgeven. Zij zou alleen maar geraakt kunnen worden, als die kerels ons in de flank zouden aanvallen, en ik wil u wel zeggen, dat het er naar mijn mening helemaal niet op aan zal komen.

— Zij is en zij blijft een vrouw, James, dat mogen wij nooit vergeten, zei Raffles kortaf.

— Mylord noemt haar een vrouw, en ik zeg dat zij erger is dan een duivelin, protesteerde Henderson, maar heel zacht en tegen Brand, die alleen maar bevestigend knikte.

Intussen liet zich de toestand hachelijk aanzien.

Er kon niet meer aan getwijfeld worden, de bandieten hadden, waarschijnlijk louter bij toeval, hulp ontvangen van een andere bende, die in de nabijheid gelegerd was, door het schieten aangelokt, en aanstonds gemene zaak had gemaakt met de anderen, toen zij hoorden, waarom het ging.

En toch kon men voorlopig niets anders doen dan afwachten.

Het dient tot niets op goed geluk in de duisternis te schieten, met één kans op de duizend, dat men iets zou raken.

Brand wendde de blik naar het Oosten.

Het kwam hem voor, dat in die richting de hemel zich een weinig lichter begon te kleuren.

Misschien nog een half uur, dan was het al licht genoeg, om de naaste omgeving te kunnen overzien.

Dit zenuwslopende wachten putte hen slechts uit, want elke seconde moest het gevaar onder het oog worden gezien, dat een grote overmacht zich onverhoeds op hun stelling zou storten.

Daarom alleen ook losten de drie mannen nu en dan een schot, maar niet te vaak, om hun munitie te sparen.

Een kwartier verstreek onder de grootste spanning en nog was er niets geschied.

Heel langzaam begonnen de omtrekken van de rotsen zich wat scherper af te tekenen tegen de steeds lichter wordende hemel.

Alles wees er op, dat een stralend schone dag ging aanbreken.

Reeds begon de koude van de nacht te wijken, die de mannen had genoodzaakt hun slaapdekens om hun schouders te slaan, en hier en daar werd al een vogel gehoord, die de nachtdauw van zijn veertjes schudde en zijn keeltje beproefde.

En in de zachte stilte die hier tussen de bergtoppen hing, klonk plotseling de krijzende stem van Bianca Kirilef, die zo hard zij kon schreeuwde:

— Hierheen mannen! Volgt de weg, die over het rotsplateau gaat, dan kun je hen van opzij ook te pakken nemen. Zij hebben een tweede borstwering gemaakt, en als jullie schieten van waar je nu bent helpt het geen steek. Zij hebben mij vastgebonden. Komt mij bevrijden, jongens.

— O, die duivelse feeks, riep Henderson, terwijl hij een beweging maakte alsof hij de kleine stelling wilde verlaten, om de vrouw tot zwijgen te brengen. Hoe heeft zij zich van die prop in haar mond kunnen bevrijden?

— Blijf hier James, beval Raffles streng. Het is nu toch te laat. Zij heeft tijd in overvloed gehad om die prop stuk te kauwen. Gelukkig wordt het langzamerhand dag, als wij het nog een kwartier kunnen volhouden, zullen zij ons tenminste niet onverhoeds kunnen aanvallen. Laat haar dus maar rustig schreeuwen.

De bandieten moesten hebben gehoord wat de vrouw riep, want dadelijk hield het schieten op.

De drie mannen bukten zich zo dicht mogelijk naar de grond.

Zij begrepen wel, waarop de vrouw doelde, toen zij haar waarschuwing had uitgeschreeuwd. Reeds bij de nadering van de ravijnweg, de dag tevoren, toen het nog dag was, hadden zij juist op deze plek een soort van zijpad ontwaard, dat zich door de rotsen slingerde, en dat omstreeks een kwart mijl

dichter bij El Pazo een aanvang scheen te nemen.

Het was onbeklimbaar voor paarden, maar voor mensen, die geen last hadden van duizeligheid was het uitstekend bruikbaar. Alleen, men moest weten dat het er was.

Bianca wist het blijkbaar, en had het nu de hulptroepen toegeschreeuwd, die daar zo plotseling ten tonele waren verschenen, en van welker sterkte de drie belegerden niet het geringste vermoeden konden hebben.

Evenmin wisten zij, hoe lang dat kleine pad was, en zo zaten zij in grote spanning te wachten op de dingen die onvermijdelijk komen moesten.

Nog nooit had het opgaan van de zon hun zo traag toegeschenen.

Langzaam, uiterst langzaam weken de nevelen van de nacht, en het gebergte trad, alsof de decoratie op een toneel bij kleine beetjes verlicht werd, uit de ochtendnevelen te voorschijn.

Het was nu reeds mogelijk de dingen op een afstand van vijftig meter tamelijk duidelijk te onderscheiden, en zij meenden onder aan de weg, die naar de voormalige kampplaats van de bandieten leidde, flauwtjes enige beweging waar te nemen.

Brand, de beste schutter, vuurde onmiddellijk, en een luid opklinkende kreet bewees hem, dat zijn schot doel had getroffen. Het werd aanstonds, ook in hun rug, beantwoord, en wederom hagelde het kogels op de beide rijen rotsblokken die hen thans nog beschermden, maar wie kon zeggen voor hoelang?

Bijna een half uur verstreek aldus, en het was nu zo licht, dat zelfs de verste toppen, in een teder rose schijnsel gehuld, zichtbaar werden voor het oog.

De zon, hoewel hier nog onzichtbaar, was eindelijk boven de horizon verschenen.

Het was kwart over twee in de ochtend.

En juist op dat tijdstip klonk van terzijde een schot, en een kogel boorde een gat in de hoed van Henderson, die

zich het meest naar rechts had opgesteld.

— Terug, beval Raffles kortaf. Wij worden in de flank aangevallen. Tracht zoveel mogelijk dekking te zoeken achter de rotsblokken. James, werp een paar van de zware stenen aan de zijde vanwaar geschoten werd, in onze loopgraaf, wellicht bieden zij nog enige afweer.

Zo vlug hij kon gehoorzaamde de reus en een paar zware blokken, die de bovenkant van de achterste borstwering hadden helpen vormen, gleden naar beneden, en sloten nu hun stelling ook aan de derde zijde af. Het was echter slechts een zeer gebrekkige afsluiting, want al te veel van de grote stenen mochten er niet verwijderd worden, uit vrees dat dan de kogels de belegerden in de rug zouden treffen.

Men kon nu niet meer twifelen, de schelmen, door de vrouw op de hoogte gebracht van de toestand, hadden het rotspad gevolgd, en waren thans ongezien in de flank van de tegenstander gekomen.

Een tweede schot viel, en boven een rotsblok steeg een klein rookwolkje op. Brand had het waargenomen, hief langzaam zijn geweer op, in geknielde houding achter de zo pas opgeworpen steenstapel, en wachtte.

Een hoofd en een geweerloop verschenen voor een kort ogenblik boven de rots, waar zoëven het rookwolkje zichtbaar was geweest. Brand drukte af. Een rauwe kreet weerklonk, hoofd en geweerloop verdwenen eensklaps.

Maar er moesten daar nog méér mannen zijn, die goed verschoolen zaten, want het volgende ogenblik klonken snel achtereen vijf of zes schoten, waarvan een kogel Raffles aan de kin schampte, terwijl een tweede nogmaals de hoed van Henderson tot doelwit koos, en dit kleidingstuk doorboorde.

— Wij zijn hier, gelukkig, in een warm klimaat, zei de reus grimmig, en het is goed, dat de hoed zo hoog is, anders zou de kogel mij zeker door de hersens zijn gegaan.

Nog viel een schot en bijna op het-

zelfde oogenblik uitte Bianca een kreet van pijn en woede, en gilde:

— Vervloekte ezels. Ben ik er niet meer? Jullie hebben mij geraakt.

Het kon ook bijna niet anders, de boom, waaraan de vrouw was vastgebonden, bevond zich juist in de vuurlijn.

— Je verdiende loon, caronje, bromde Henderson, maar hij deed het wijselijk zo zacht, dat Raffles hem niet kon verstaan.

— Ga de touwen los maken, James, die de vrouw vastbinden, en berg haar hier, beval Raffles rustig.

— Haar hier brengen, mylord? herhaalde de reus op een toon van ongehoof.

— Je hebt me toch wel verstaan? Ik wil niet dat zij nog eens getroffen wordt.

— Maar beste Edward, zo liet de stem van Brand zich horen, dan behoeven de schurken toch niets anders te doen, dan het vuren te staken.

— Het is mogelijk, maar ik wil niet aan een vrouw, en zeker niet aan deze, mijn behoud te danken hebben, hernam Raffles koeltjes. Bovendien is zij mischien gewond. Doe wat ik zeg, James.

Het was de eerste maal in zijn leven, en naderhand werd hij vuurrood, telkens als hij aan dat oogenblik met tegenzin terugdacht, dat de reus op het punt stond een bevel van zijn meester in de wind te slaan. Maar voor hij nog iets kon zeggen, had de blik van Raffles hem getroffen, en die was zó striemend, zó ijskoud tevens, dat Henderson als het ware ineenkromp, en zonder een woord te zeggen de loopgraaf wilde verlaten.

Maar hij had nauwelijks zijn hoofd opgestoken, of het regende kogels, die hem om de oren floten, en het mocht een wonder heten, dat hij niet geraakt werd.

Hij bukte zich haastig, en zwiwend bevestigde Brand zijn zakdoek aan de loop van zijn geweer, en stak dit omhoog.

Vruchteloze moeite. Niet zodra had Henderson zich weer in beweging ge-

steld of er werd van alle kanten gevuurd.

— Wil je hem laten doden, Edward? vroeg Brand, Raffles strak aanziende.

Een oogenblik stond Raffles met gefronste wenkbrauwen en over elkaar geslagen armen naar de vrouw te kijken, die klaarblijkelijk in de arm getroffen was, en wier wit sporthemd rood gekleurd werd en toen zei hij op doffe toon:

— Je hebt gelijk. Die schurken schijnen zich om niets anders te bekommeren dan om ons te kunnen doden. Wij hebben gedaan wat wij konden, en meer kan men van niemand verlangen.

Intussen werd de toestand nu zeer precair, want er was nu bijna geen plaats meer in de korte loopgraaf, waar men zich nog enigszins veilig kon achten.

Het was een groot geluk te noemen, dat zij ietwat schuin lag ten opzichte van de weg, anders waren de belegerden onherroepelijk ten offer gevallen aan de kogels, die van terzijde op een afstand van ongeveer tachtig meters, op hen werden afgezonden.

De hulptroepen durfden zeker niet naderbij komen, want het laatste gedeelte van het smalle voetpad, dat hoog over de rotsen liep, lag volkomen ongedekt, en men had hun ongetwijfeld gezegd, dat zij met uitmuntende schutters te doen hadden, waaronder zich een man bevond, die tijdens de oorlog als scherp-schutter had dienst gedaan en op vierhonderd meter onfeilbaar zijn man neerlegde.

Toch kon deze toestand onmogelijk lang blijven duren, want het moest erop uitlopen, dat de aanvallers langs allerlei sluipwegen naderbij zouden komen en dan van alle kanten tegelijk een bestorming zouden wagen.

De belegerden maakten zich zo klein mogelijk, en gebruikten de geringste kans, om hun geweer af te vuren, wanneer het dan meestal raak was ook.

Bianca was nog niet bewusteloos, en had nog meer dan kracht genoeg, om bij elk van die schoten verwensingen uit te braken, die men zeker niet verwacht zou hebben uit de mond van zulk een mooie, jonge vrouw en de aanval-

lers uit te lachen en voor « oude wijven » en « slaapmutsen » uit te schelden.

Nog nooit had Brand een vrouw, wier uiterlijk louter gedachten wekten aan reinheid en onschuld, tot zulk een dierlijke woede vervoerd gezien.

Nu en dan rukte zij vruchteloos aan de koorden, alsof zij begerig was, zich geheel alleen op de drie mannen te werpen, en deel te nemen aan de ongelijke strijd, die vroeg of laat toch met hun ondergang moest eindigen.

Want wèl was het nu licht, wel bescheen de zon reeds de hoogste bergtoppen, wel konden zij thans duidelijk om zich heen zien, maar de vijand had hetzelfde voordeel, en wist thans nauwkeurig de plek waar zij zich bevonden.

Nu knalden van alle zijden de gewerschoten, en menige kogel drong de loopgraaf binnen.

Ieder ogenblik konden de drie ingesloten en het einde verwachtten, toen er onverwachts verwarring scheen te ontstaan in de gelederen van de vijand...

Op de weg, naar de kant van El Pazo klonken woeste kreten, veelbetekenend gefluit, en ook nu en dan een gil, als in doodsnood geslaakt, terwijl het schieten nog verdubbelde.

Het was echter duidelijk te horen, dat er thans ook van veel grotere afstand werd geschoten en niet van rechts maar van links, daar, waar de weg een paar honderd meter verder een grote bocht bestreek in het dalen.

Brand had zijn oor tegen een van de rotsblokken gelegd en riep na een ogenblik verheugd uit:

— Paardenvolk! Ik hoor duidelijk de hoefslagen op de harde rotsweg.

— Cavalerie! riep Raffles uit, kalm als steeds. Dat kan dan niemand anders zijn dan Paolo Diego, die ons ter elfder ure toch nog te hulp komt.

— Dat zal hij wel niet op zijn eigen houtje gedaan hebben, bromde Brand zacht, maar innerlijk zeer verheugd over deze onverwachte tussenkomst in de hoogste nood.

Er werd daar in de verte hevig geschoten, en de bandieten aan de andere kant van de weg voor hen, schenen in-

stinctmatig te vermoeden wat er gaande was ofschoon zij daar onmogelijk iets van konden waarnemen, want zij snelden terug, verder het gebergte in.

Het was duidelijk dat zij van plan waren hun makkers eenvoudig in de steek te laten, en zo gauw mogelijk hun achtergelaten paarden op te zoeken.

Bianca Kirilef liet een venijnig lachje horen, en gilde:

— Zie je wel, Raffles, dat je een verbond moet hebben gesloten met Satan? Nu denk je gewonnen te hebben, nietwaar? En toch zweer ik je, dat je de Bende ditmaal niet ten onder zult brengen, dat wij zullen zegevieren.

Raffles gaf zich zelfs niet de moeite om te antwoorden, maar hield al zijn aandacht gevestigd op de bewegingen van de vijand. Deze besloot zich hier een doortocht te banen. Zij moesten wel, daar zij daarboven de weg in zijn geheel hadden kunnen overzien, en tot de slotsom waren gekomen, dat er meer kansen bestonden voorbij drie goede schutters te komen, dan door een troep welbewapende dragonders, honderd koppen sterk.

Zo vertoonden zij zich dus al schietende, terwijl zij het smalle bergpad afkwamen, maar Brand en Henderson waren op hun post, en legden met welgerichte schoten drie van de kerels neer, die hals over kop van de rotsen buitelden.

Wat de hoofdmacht betrof, die zich nog steeds op de weg bevond, zij stormde een ogenblik later in een wilde galop, en als door een paniek aangegrepen, langs de borstwering heen, waarbij de mannen elkander voorbij poogden te komen, in de nauwe doorgang, die was vrijgebleven, tussen de door Henderson opeengestapelde steenblokken en de wand van het gebergte.

Menig paard struikelde en wierp zijn berijder af.

In een ommezien stoven wel vijf en twintig bandieten als een wervelwind voorbij.

Nu daverde achter hun rug de stenen bodem onder de hoefslagen van een groot aantal paarden. Een ruitertroep verscheen, aangevoerd door Diego, die

er, ondanks zijn kleine gestalte, zeer krijgshaftig uitzag op zijn zwarte hengst terwijl hij met zijn blinkende sabel zwaaide.

Maar niet zodra zag hij de versper-ring, of hij gaf een luid commando, en op weinige meters afstand van de verdedigers der kleine vesting, hielden de dragonders hun snuivende paarden in, die blijkbaar een lange en vermoeiende tocht achter de rug hadden.

Diego stak zijn sabel langzaam in de schede, alsof hij het fraai glimmende voorwerp slechts met tegenzin aan het oog onttrok, salueerde deftig en zei, een weinig verlegen:

— Het doet mij genoegen, Senor, dat ik in staat was u deze kleine dienst te bewijzen. Ik hoop dat gij allen on-

gedeerd zijt?

— Op een paar schrammen en builen na, ja, gelukkig, ritmeester, antwoordde Raffles. Ik dank u zeer, dat gij alsnog uw inzicht hebt veranderd en u met uw ruiters in de bergen hebt gewaagd. Wij zijn u zeer erkentelijk, mijn vrienden en ik.

De ritmeester draaide een ogenblik verlegen aan zijn zilveren vangsnouer, met kwasten versierd, en zei toen, met afgewende blik:

— De zaak is, dat Miss Sigrïd van oordeel was, dat het mijn plicht was, u hulp te gaan bieden, en bij nader inzien vond ik, dat ik haar inzicht moest delen.

— Precies wat ik zei, bromde Brand zacht.

HOOFDSTUK IV EEN MAN EN EEN VROUW

Raffles had de ritmeester nauwelijks laten uitspreken.

Reeds had hij zich naar de gewonde vrouw begeven, die bleek en met pijnlijk verwrongen gezicht tegen de boom leunde.

— Waar zijt gij gewond?

— Aan mijn arm, antwoordde zij ruw. Dat is, dunkt me, gemakkelijk te zien, en daarvoor behoeft men geen Raffles te heten.

De grote avonturier begreep zeer goed dat zij met opzet zo luid had gesproken, in de hoop dat Diego haar zou verstaan, van wie zij moest aannemen dat hij niet wist wie de man was, die hij was komen helpen, maar hij glimlachte slechts, haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik ben geen leek. Ik ben geneesheer. Dat wist gij zeker niet?

Reeds had hij met een enkele beweging het fijne, met bloed doordrenkte weefsel van de mouw verscheurd en nu zag hij dat de rechterbovenarm tamelijk ernstig gewond was door een kogel, die een diepe, bloedige geul in het blanke vlees had gestriemd, zonder er

doorheen te gaan. Het bloedverlies was tamelijk groot geweest en de wonde moest onmiddellijk verbonden worden.

— Het verbandkistje, James, riep Raffles terug.

— Ik kan mijzelf wel helpen, zei de vrouw op vinnige toon.

— Dat is niet waarschijnlijk, hernam Raffles bedaard.

Een paar seconden keek Bianca Kirilef haar doodsvijand strak aan. Haar ogen boorden zich voor een ogenblik in de zijne, en het was alsof zij trachtte tot in het diepste van zijn gedachten te lezen. Zij kon zich volstrekt niet begrijpen, dat vijanden elkander zouden helpen.

Toch was zij de eerste die de blik afwendde, toen zij de klare, grote, staalgrijze ogen op zich gericht zag.

Voor een kort ogenblik maakte zich een zonderling gevoel van onrust van haar meester. Maar aanstonds was zij weer zichzelf, haar gelaat stond nors toen Raffles zelf de touwen los maakte, de mouw verder geheel los knipte, de wonde reinigde, en met bekwame vingers het verband aanlegde.

Zij hield moedig haar tranen terug, ofschoon de wonde haar veel pijn veroorzaakte en half duizelig van bloedverlies, liet zij zich gewillig op het paard tillen.

— Is dat de bewuste vrouw? vroeg de ritmeester zacht aan Raffles.

— Dat is zij, antwoordde Raffles kortaf.

— Ik zag nog nooit zulk een knappe vrouw, fluisterde Diego.

— Natuurlijk met uitzondering van miss Sigrid, merkte Raffles droogjes op.

De kleine ritmeester scheen een ogenblik te aarzelen, en antwoordde toen:

— Het is een geheel andere soort schoonheid. Maar zeker, Miss Sigrid is ook buitengewoon mooi. Als ik die vrouw daarginds aanzie, kan ik mij volstrekt niet voorstellen, dat zij de gevaarlijke misdadigster is, die gij zo gaarne in uw macht zoudt krijgen. Vindt ge mij zeer nieuwsgierig, als ik u vraag waarom?

— Een wedervraag, ritmeester, hebt gij zoëven door die vrouw mijn naam horen noemen?

Diego antwoordde met een effen stem.

— Neen señor!

Raffles zag aan het trekken van zijn mondhoeken en aan de uitdrukking van zijn ogen dat hij loog.

Hij betwijfelde het, of Sigrid de officier op de hoogte had gebracht van zijn identiteit. Diego had zijn naam daareven heel zeker horen uitspreken door de vrouw. En hij ontkende het eenvoudig, om dezelfde reden waarom voorlopig de New Yorkse politie hem niet wilde kennen, en zich kalm weghield, alsof er nooit ter wereld een Raffles bestaan had.

De ruiters toet zette zich in beweging.

Henderson en Brand hadden eveneens hun paarden bestegen.

Zij hadden thans de vrouw in hun macht, die zeer veel, zo niet alles wist van de Moloch en Raffles zou wel een middel weten te vinden, om haar haar geheimen te ontfoetselen.

Nadat Henderson gedurende enige ogenblikken naar de dragonders had gekeken, wendde hij zich tot Brand, die naast hem reed, met de opmerking:

— Er is toch iets, mijnheer Brand, dat ik niet begrijp.

— Zeg het mij maar, James, wellicht begrijp ik het beter.

— Die vrouw heeft immers te El Pazo gevangen gezeten?

— Dat is te zeggen, ze zat in een cachot van het politiebureau, waaruit ze heeft weten te ontsnappen, op welke wijze weet ik nog niet, maar ik denk haast met de hulp van een of andere cipier, die gezwicht is voor de macht van haar mooie ogen.

— Dat mag zo zijn, maar zij zat daar dan toch, omdat men haar voor een misdadigster hield.

— Ongetwijfeld. Zij zou zeker eerst haar straf te El Pazo moeten ondergaan, voor die zaak van de moordaanslag op mylord in de witte villa van Kaldrup, en daarna zou ze aan Amerika worden uitgeleverd.

— Mooi zo. Maar dan begrijp ik niet goed, wat mylord met haar denkt aan te vangen, want zij moet toch weer in handen van de politie worden gesteld.

Brand dacht een ogenblik na, en zei toen peinzend:

— Je opmerking is niet van schrandtheid ontbloot, James. Het zou onbegrijpelijk zijn wat mylord met de vrouw zou kunnen uitrichten zodra zij weer in handen van de politie is. Ik denk dan ook wel, dat hij volstrekt niet van zins is, haar aanstonds weer uit te leveren.

— Wij zullen dat serpent toch niet bij ons houden? riep Henderson op een toon van schrik en afschuw. Ik zou nog liever een levensgrote krokodil oppassen.

— Dat acht ik niet waarschijnlijk, James, antwoordde Brand glimlachend. Eerder zou ik denken dat mylord haar aanstonds in een ziekenhuis laat opnemen en daar een andere naam opgeeft. Er is een uitmuntend ziekenhuis te El Pazo, de trots van de stad.

— Maar dan zou zij kunnen weglopen.

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan. En wees er maar zeker van dat mylord een oogje in het zeil zal laten houden.

— Door de verpleegsters? Maar die zou hij dan moeten zeggen wie ze is.

— Niet door de verpleegsters, maar door ons, James. En nu zou ik het onderwerp maar laten rusten, en kalm afwachten wat mylord doet.

De rit ging verder.

Het werd al spoedig zeer warm en Bianca leed blijkbaar erg aan haar wonden, te trots om dat te bekennen.

Zij werd hoe langer hoe bleker, en eindelijk moest Raffles, die geen oog van haar afhield, haar opvangen, toen zij dreigde van haar paard te glijden.

Zij wilde zich reeds driftig losmaken, ondanks haar verbonden arm, maar hij gaf Brand een wenk, die haastig de teugel van haar paard greep, lichtte haar behoedzaam uit het zadel, waarop zij schrijlings gezeten was, en tilde haar weer voor zich op zijn eigen paard.

Bijna aanstonds viel zij in zwijm, en men had kunnen menen, dat zij twee geliefden uit een oude romance waren, zo lag zij tegen zijn borst geleund, met haar blond hoofd aan zijn schouder.

Henderson grijnslachte toen hij het zag, en maakte opnieuw een treffende vergelijking, waarin iets voorkwam van « een slang aan zijn boezem koesteren ».

Een uur later moest men halt houden, en juist toen kwam zij weer bij, wierp een verwilderde blik om zich heen, richtte zich met moeite een weinig over-eind, en onderdrukte een kreet van pijn, die haar onwillens naar de lippen steeg.

— Wat betekent dat, dat je mij zo vasthoudt? vroeg zij Raffles fel aanzijnde.

— Ik houd u alleen maar vast, Senorita, opdat gij niet zult vallen, antwoordde Raffles koeltjes.

— Waarom behandel je mij zo uit de hoogte, mooie mijnheer? vroeg zij spottend. Ben je soms mijn meerdere? Ben je iets anders dan ik? Men noemt je gentleman-dief, maar je bent en blijft een dief, zoals ik een dievegge ben.

— Zouden wij maar niet liever nalen gesprekken over dit onderwerp te houden, samen op de rug van een paard gezeten, vroeg Raffles, met dezelfde koele ironie. Er zou heel lang over te pra-

ten zijn, bij voorbeeld over onze verschillende beweegredenen, maar dat be-waar ik liever tot een tijd, waarop u meer geschikt zijt, om een twistgesprek met mij te voeren. Hoe gevoelt ge u?

— Zo slap als een vaatdoek, antwoordde zij ruw. Wanneer houden die aangeklede apen halt?

— Nu op dit ogenblik antwoordde Raffles. Ik zal het verband vernieuwen en u iets geven, dat de pijn een weinig zal doen bedaren.

— Ik ben anders geen papkind, hernam de vrouw, op dezelfde sarrende toon, die zij gewoonlijk tegen Raffles aansloeg. Ik zou wel eens willen weten, waarom je je zoveel moeite voor mij geeft.

— Omdat ik bang ben, dat gij zoudt kunnen sterven, voor ik voldoende voordeel uit u zal hebben gehaald.

In zichzelf stelde zij zich de vraag, wat Raffles met die woorden kon bedoelen.

Zij besloot op haar hoede te zijn, en zij vreesde slechts voor één ding, namelijk dat zij wellicht wondkoorts zou kunnen krijgen, in zijn tegenwoordigheid zou gaan ijlen, en dan dingen zou loslaten, die voor eeuwig een geheim moesten blijven.

Zwijgend liet zij toe, nadat men had halt gehouden, dat Raffles het verband vernieuwde, en haar toen op een koele plek neerlegde, waar ze bijna onmiddellijk van vermoeidheid insliep.

— Hoe staat het met haar? vroeg Brand, die naderbij was gekomen, op zachte toon.

— Slechts genoeg om haar opneming in een ziekenhuis noodzakelijk te maken, antwoordde Raffles.

— Wij houden haar dus niet bij ons.

— Neen, dat is onmogelijk. Ik moet al mijn aandacht bepalen bij de Kaldrups, want hun positie is nog allesbehalve veilig te noemen, en dan kan ik mij niet tegelijkertijd bemoeien met de patiënte. Er is te El Pazo een zeer goed ziekenhuis, en daar zullen wij haar beurt om beurt in het oog houden. Zodra zij voldoende hersteld is, kom ik haar persoonlijk halen.

— Iets dergelijks had ik verwacht, hernam Brand glimlachend. Maar wat denk je te doen, als zij weigert met je mede te gaan?

— Zij zal niet weigeren, antwoordde Raffles kalm.

— O, neen? Je kunt haar toch moeilijk dwingen.

— Ik zal haar niet behoeven te dwingen. Ik zal haar eenvoudig zeggen, de dag voor haar vertrek, als ik maar een ogenblik met haar alleen kan zijn, dat zij mij de volgende dag zal moeten volgen.

— Nu ben ik er achter, zei Brand opgewonden. Je zult haar hypnotiseren?

— Het is mij al eens vroeger gelukt, Charles, en deze vrouw is van een natuur, een aard, die haar als het ware voorbestemt tot medium. Ik weet zeker dat zij uiterst gevoelig is voor hypnotische invloed. Misschien is zelfs daaraan voor een deel haar misdadige aard toe te schrijven.

— Verontschuldigt je haar?

— Geenzins. Ik tracht haar alleen maar te verklaren. En nu zou ik wel eens iets willen eten. Gedurende ons gevecht in de bergen hebben wij aan onze magen maar al te weinig gedacht.

De knapzakken werden te voorschijn gehaald, de dragonders kregen hun rantsoenen, die op een paar pakmuil-dieren bleken te zijn meegevoerd, en men rustte bijna anderhalf uur, alvorens de tocht voort te zetten.

Men trok die dag nog vijf uren rijdens verder, en sloeg toen het bivak op, op een grote hoogte boven de zeespiegel.

De nacht ging volkomen rustig voorbij, en zeer vroeg in de ochtend van de volgende dag werden de paarden weer gezadeld, de manschappen stegen op, en ook de drie avonturiers met hun gewonde gevangene, sloten zich weer bij de ruitertroep aan. Die nacht had Bianca wondkoorts gehad, en Raffles had haar een paar malen kinine moeten toedienen en compressen op het voorhoofd moeten leggen.

Des morgens had Bianca hem aandachtig aangekeken en schijnbaar onverschillig gevraagd of zij geïld had.

Raffles had toen met een eigenaardige glimlach een ogenblik op haar neergekeken en ontkennend geantwoord. Hij had evenwel duidelijk gezien, dat zij hem maar half geloofde, en ongerust was.

Daar zij nog altijd zeer verzwakt was, ofschoon zij blijkbaar alles in het werk stelde om zich flink te houden, moest Raffles haar weer voor zich op het paard nemen, en zo zagen Brand en Henderson opnieuw, dat wonderlijke schouwspel van twee doodsvijanden, die een soort wapenstilstand hadden gesloten, ieder voor zich beziel met het voor-nemen, de strijd zo spoedig mogelijk te hervatten.

Nog voor de middag kwam El Pazo in het gezicht, en het was een troep vermoeide ruiters en paarden, die ten slotte stil hield voor de witte villa van Kaldrup, waar twintig dragonders achtergebleven bleken te zijn onder bevel van een wachtmeester, die zijn chef aanstonds kwam rapporteren dat er niets bijzonders was voorgevallen tijdens zijn afwezigheid.

Sigrid Kaldrup stond op het bordes, leunende tegen een van de pilaren, die het balcon droegen, en ritmeester Diego moest tot zijn bittere teleurstelling opmerken, dat haar eerste blik niet hem gold, maar wel de man, die hij, op haar dringend verlangen, hulp was gaan bieden, en daarbij eigenlijk meer had gedaan dan hij tegenover zijn kolonel kon verantwoorden.

El Pazo was hem als tijdelijk garnizoen aangewezen, juist omdat zich daar tijdens de Rounds-up herhaaldelijk ernstige relletjes voordoen onder de cōw-boys, waarbij bloed vloeit en die een krachtig optreden van militaire hulp-troepen noodzakelijk maken.

En toch deed dat nuffige Amerikaanse nest, daar op het bordes alsof hij terugkeerde van een Zondagse wandeling, en niet zijn paarden en manschappen had afgebeeld om in de gelegenheid te zijn haar een dienst te bewijzen, en daarvoor als beloning een dankbare blik uit haar mooie ogen te ontvangen.

De verpletterde waarheid drong tot de kleine ritmeester door, al was het dan langzaam met horten en stoten, dat hij voor Sigrid Kaldrup zo goed als niet meer bestond. Het viel bijna niet te geloven, en toch sprong het maar al te duidelijk in het oog. De kleine ritmeester besloot tot een bloedige wraakneming. Er was daarginds een knappe gevangene, en zij was gewond, zodat hij in zijn hoedanigheid als ritmeester het recht had, zich om haar gezondheid te bekommeren, en zich veel met haar te bemoeien.

Men schilderde haar af als een misdadigster, maar wat zou dat? Zij was een wondermooie vrouw, veel mooier eigenlijk dan de Amerikaanse en in elk geval was zij zeer geschikt om de nijd op te wekken van de koele Sigrid Kaldrup, op wie hij thans zo bitter weinig indruk scheen te maken.

Er was nog een andere man, die aandachtig naar Sigrid Kaldrup keek, maar uit geheel andere beweegredenen, en dat was Charles Brand.

Hij zag duidelijk dat haar gelaat even vertrok, terwijl zij er naar keek, hoe Raffles zijn gewonde gevangene van de rug van het paard liet neerglijden in de sterke armen van Henderson, die haar met alle tekenen van hartgrondige afkeer het huis binnendroeg.

— Zijn zoveelste slachtoffer, bromde de jonge man voor zich heen. En hij is even ijskoud als steeds. Ik zou wel eens willen weten, of er wel ooit een tijd zal aanbreken, dat ik bij Raffles als een gezeten huisvader bezoeken ga afleggen, en hem ga gelukwensen met zijn eersteling. Ik kan mij echter die toestand volstrekt niet indenken.

Brand zuchtte en keek toe, hoe Sigrid Kaldrup langzaam de weinige treden van het bordes afkwam en op Raffles toeging om hem te begroeten. Deze had reeds een been over de zadelpknop gezwaaid, op de wijze der cow-boys en was afgestegen.

Zij stak hem de hand toe, en zei, hem voortdurend aanzien:

— Ik ben blij dat gij veilig zijt teruggekeerd, mijnheer...

— Ik van mijn kant ben blij, Miss Sigrid, dat gij wel zo goed zijt geweest, die arme ritmeester, die, naar ik moet vrezen, niet heel erg op mij gesteld is in het gebergte te zenden, om mij daar hulp te bieden.

— Zeg mij, was het nodig?

— Ik moet bekennen Miss Sigrid, dat het zeer nodig was, antwoordde Raffles, en Brand merkte tot zijn verbazing op, dat de hand van het jonge meisje langer in die van Raffles bleef rusten dan hij het nog ooit van enige vrouw had gezien. Wij waren van alle kanten omringeld, en als het nog een half uur langer had moeten duren, zou waarschijnlijk geen van ons drieën er het leven hebben afgebracht. Of het mijne werkelijk veel waarde heeft, geloof ik te moeten betwijfelen, maar toch ben ik u oprecht dankbaar, dat gij ritmeester Diego hebt uitgezonden om ons te helpen.

Brand zag dat het gelaat van het meisje beurtelings bloedrood en dodelijk bleek werd, en hij overpeinsde bij zichzelf:

— Nu bloost zij diep, omdat zij vreugde gevoelt over het feit, dat zij hem misschien het leven heeft gered, en zij verbleekt bij de gedachte, dat hij had kunnen sneuvelen. Och, arm meisje, het is al om niet, of je bloost of verbleekt.

En nu pas lieten de beide handen elkaar los.

Sigrid sprak nu zo zacht, dat Brand moeite had om te horen wat zij zei, ofschoon hij, Raffles uitgezonderd, het dichtst bij haar stond.

— Het verheugt mij meer dan ik u zeggen kan, sir, dat ik in staat ben geweest u deze wederdienst te bewijzen. Gij hebt reeds zoveel voor ons opgeofferd, alleen en met behulp van uwe vrienden dat dit van mijn kant maar een geringe vergelding was voor wat gij voor mij en mijn vader deedt.

— Inderdaad gering, Miss Sigrid, het betrof slechts het behoud van mijn leven, zei Raffles schouderophalend.

— O, versta mij toch niet opzettelijk verkeerd, zoals gij maar al te vaak doet, zei het meisje op zacht verwijtende toon,

Gij weet heel goed, dat ik uw leven...

Hun blikken ontmoetten elkaar voor een oogenblik en zij las in zijn ogen nu zulk een koele, afwijzende hoffelijkheid, zoals die te lezen is in de ogen van een man van de wereld, die in een salon vol vervelende mensen luisteren moet naar zijn gastvrouw, dat zij eensklaps verstomde.

Haar fraai gevormde lippen vertrokken even krampachtig, alsof zij lichaamselijk pijn leed, en toen vervolgde zij op een geheel andere toon:

— Is die vrouw gewond?

— Ja, door haar eigen kornuiten. Zij schoten als krankzinnigen op ons en een van de kogels trof haar in de arm. Ik heb haar verbonden en behandeld omdat ik nog voordeel van haar hoop te trekken.

— Zeg mij eens, mijnheer, beschouwt gij uw medemens wel ooit van een ander standpunt? vroeg Sigrid, opnieuw met de innigheid van zoëven in haar stem.

— Niet vaak, Miss Sigrid, daarvoor ken ik hen te goed, antwoordde Raffles, en zijn lippen krulden zich min-

achtend.

Zij bleef hem even zwijgend aanzien, en vervolgde toen zuchtend:

— Moet die vrouw in ons huis verpleegd worden?

— Waar denkt gij aan, miss? riep Raffles uit. Daarvan kan natuurlijk geen sprake zijn. Ik wil u slechts verlof vragen, haar in uw huis enige oogenblikken te doen uitrusten, want zij is zeer vermoeid. Vervolgens zal ik haar naar het ziekenhuis overbrengen, onder een of andere valse naam. Ik heb er mijn redenen voor om te wensen, dat zij niet aanstonds in handen van de politie valt. Het spreekt vanzelf dat ik u haar bijzijn niet langer wil opdringen dan volstrekt noodzakelijk is. En sta mij thans toe, dat ik even naar mijn patiënte ga omzien.

Hij boog hoffelijk, met de gratie van de hoveling uit een oud sprookje, was met een lenige sprong op het bordes, en ging het huis binnen.

Sigrid Kaldrup wendde zich af, en Brand zag een uitdrukking van zulk een naamloze wanhoop op haar gelaat, dat zijn hart er pijn van deed.

HOOFDSTUK V

SLUW ALS DE SLANG

Men had Bianca Kirilef neergelegd op de rustbank in de tuinkamer gelijkvloers. Zij was bleek, zwak, maar op dat oogenblik volkomen bij haar bewustzijn.

Zij keek van Henderson, die in een hoek was gaan staan, om nadere bevelen te ontvangen, naar Diego, die zoëven was binnengetreden.

Tegen de reus stak zij een lange tong uit, maar zij verwelkomde de militair met een allerliefst glimlachje, en een blik uit haar mooie ogen, die het hart van de licht ontvlambare Mexicaan in laaiende gloed zette.

Diego wendde zich aanstonds tot Henderson, en zei in zijn geradbraakt Engels, dat hij met een sterke keelstem sprak:

— Als ik mij niet vergis, en het

goed begrepen heb, mijn waarde, dan zijt gij een van de... van de helpers van de heer, die ik het genoeg had, in het gebergte te mogen redden, een van zijn...

— Ik ben zijn bediende, ritmeester, antwoordde Henderson eenvoudig, en daar ben ik trots op. Gij behoeft mij dus niet aan te spreken met het woord mijnheer, ik ben chauffeur en ik heet James.

— Welnu dan vriend James, ik geloof niet, dat je tegenwoordigheid hier in dit vertrek nog noodzakelijk is.

— Neem mij niet kwalijk, ritmeester, maar dat kan ik zelf beter beoordelen, antwoordde Henderson met zijn goedigste lachje. Ik heb een opdracht gekregen van mylord dat creatuur daar niet uit het oog te verliezen, en die opdracht

voer ik natuurlijk uit.

— Mylord, herhaalde Diego langzaam en met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

— Mijn meester, ritmeester.

— Het is mogelijk dat hij dit zei, hernam Diego, terwijl hij een hoge borst opzette, maar ik oefen hier op het ogenblik het militaire gezag uit, en daarom gelast ik u dit vertrek te verlaten. Ik heb met die dame daarginds te spreken.

— Ritmeester, mijn meester, zijn vriend en ik zijn u zeer veel verplicht, want gij hebt ons uit een lelijk parket geholpen in de bergen. Ik praat er niet van, want het gaat mij niet aan, dat gij ons waarschijnlijk doodkalm aan ons lot zou hebben overgelaten, als er niet een zekere Miss Kaldrup was geweest, die...

— Onbeschaamde vlegel, riep de Mexicaan uit, woedend dat hem dit werd gezegd door een bediende in bijzijn van de vrouw, op wie hij indruk wilde maken. Hoe durf je de naam van de dame noemen? Verlaat onmiddellijk dit vertrek! Ik zal mij bij je meester over je beklagen.

Op het horen van de belediging was er voor een kort ogenblik een toornige gloed verschenen in de ogen van de reus.

Hij dacht echter aan de moeilijke toestand, waarin Raffles zich in deze stad bevond en wist zich dadelijk weer te beheersen.

Hij haalde alleen maar even zijn brede schouders op, en zei bedaard:

— Dat zal ik maar rustig afwachten, ritmeester. Maar heengaan doe ik niet, want mylord heeft mij bevolen te blijven, en ik ben gewoon alleen te doen wat hij mij opdraagt.

— Wat praat je toch van mylord, riep Diego met een stem, waarin toorn en spot klonken. Dat zal wel een adeldom zijn, die even zo gestolen is als...

Een licht gerucht bij de deur deed hem ophouden en in die richting kijken.

Raffles stond op de drempel van de deur, zijn handen in de zakken van de rijbroek en een sigaret tussen de lippen.

Hij scheen volstrekt niet boos te zijn, maar keek Diego een weinig van uit de hoogte aan, terwijl hij een stap in

het vertrek deed en rustig zei:

— Mijn waarde heer ritmeester, ik kan u plechtig verzekeren, dat ik in mijn leven inderdaad heel wat gestolen heb. Het valt met millioenen te becijferen. Maar alhoewel mijn waarde familieleden waarschijnlijk zeer weinig gesteld zijn op mijn verwantschap, toch geef ik u mijn woord van eer, dat mijn adelbrieven niet gestolen zijn. Kijkt u het maar na in Peerage; daarin zult u mijn naam vinden als «Peer of the Realm» en ik zou rechten kunnen doen gelden op een zetel in het Hoger Huis. Eenmaal ben ik daar geweest, maar dat was niet om met een troepje leeghoofdige edellieden te praten over dingen waarvan zij geen verstand hebben maar om een schatrijke, oude ezel van een Indische Radjah, die daar voor zijn plezier een bezoek kwam brengen, te ontlasten van de parels en diamanten, waarmee hij zich getooid had. De netto opbrengst bedroeg ongeveer 17.000 pond sterling, en het is de enige keer geweest, dat ik werkelijk profijt heb getrokken van de beraadslagingen in het Hoger Huis. Ik zou u natuurlijk wel een naam kunnen noemen, een naam, die in Engeland wel bekend is, en die reeds duizend jaar geleden werd genoemd, maar daaraan zoudt gij weinig hebben, want ik vrees dat gij niet voldoende op de hoogte zijt van de Engelse geschiedenis. En thans zult gij mij wel toestaan, mij even met mijn patiënte te bemoeien, ik houd u niet langer op.

De kleine ritmeester was beurtelings bleek en rood geworden bij het aanhoren van deze toespraak, zo overbluft, dat hij slechts nu en dan de mond kon openen, om een ongearticuleerd geluid voort te brengen.

Maar toen Raffles hem ten slotte eenvoudig weg stuurde met een korte buiging, barstte hij uit:

— Mijnheer, ik heb in mijn leven als militair reeds heel wat beleefd, maar iets dergelijks is mij nog nooit overkomen. Gij zegt mij in mijn gezicht, dat gij een dief zijt, en gij durft het wagen, mij als een kwajongen heen te

zenden? En dat nog wel in tegenwoordigheid van deze dame, die...

— O, er zijn dieven en dieven... zoals er militairen en militairen zijn, viel Raffles hem rustig in de rede. Ik moet de patiënte onderzoeken, en daarbij zijn bezoekers volkomen overbodig.

— En die kerel daar? riep de kleine ritmeester uit, bijna stikkend van woede, terwijl hij op Henderson wees, die zijn post bij de deur geen ogenblik had verlaten.

— Die kerel, ritmeester, zoals gij hem gelieft te noemen, is behalve cipier ook ziekenzuster, en verpleegster. Zijn aanwezigheid is dus wel degelijk noodzakelijk. En nu zult gij mij een groot genoegen doen, als gij mij helpt dit onvruchtbare gesprek aanmerkelijk te bekorten.

Raffles maakte een veelzeggend gebaar naar de deur.

Maar dit was méér dan Diego kon verdragen.

Krijtwit van woede, terwijl de haren van zijn zwart kneveltje overeind stonden als bij een getergde kat, trad hij dicht op Raffles toe, terwijl zijn sabel en zijn grote vergulde sporen rinkelden, en sprak:

— Mijnheer ik zou het volste recht hebben geen acht te slaan op uw woorden, en hier te blijven, omdat ik dat verkies, en omdat gij zijt, wie gij zijt. Een militair van mijn rang en stand behoeft zich niet in te laten met lieden van uw allooi. Maar gij hebt in mij mijn hele eskadron beledigd, en ik eis voldoening.

Raffles wierp de kleine man van heel de hoogte van zijn grote figuur een ijskoude blik toe, trok toen de wenkbrauwen hoog op, en zei, zonder enige stemverheffing, zonder ook maar één ogenblik zijn kalmte te verliezen:

— Mijn waarde heer, ik heb het hier bijzonder druk, dat verzeker ik u. Gij vergist u echter als gij meent dat dit mij zou kunnen beletten een zaak van eer te regelen. Als gij u beledigd acht, dan zult gij uw voldoening hebben, en ik zal het voorrecht genieten u te doden waar en wanneer gij wilt. Uw getuigen kunnen mij vinden in het Ho-

tel Terminus, waar ik hen gaarne over twee uren zal afwachten.

Verder bekommerde Raffles zich niet meer om de briesende Mexicaan die trillend van woede het vertrek verliet en het veld ruimde.

Bianca had met fonkelende ogen naar dit gesprek geluisterd.

Hier bood zich plotseling een geheel ongezochte gelegenheid om de gehate Raffles, zonder veel omslag, uit de weg te ruimen.

Bijna betreurde zij het, dat zij zelve het niet zou zijn, die de vijand van de Bende onschadelijk zou maken. Gaarne had zij zelve zijn doodsangst willen gadeslaan, als hij zou gebracht worden naar een van die sombere plaatsen van marteling, waar het Kwade Oog zijn ergste vijanden tot de dood pijnigde, maar dit was ook goed.

Zij was lang genoeg in El Pazo geweest om te hebben gehoord, dat de kleine ritmeester een uitnemend schermer was, sterker dan al zijn kameraden en kampioen op de degen van zijn land. Het was dezelfde man, die bij een der vorige Olympiades op het punt had gestaan naar Helsinki te worden afgevaardigd en daarin alleen door een onverhoeds ziekte verhinderd was.

Raffles had een ogenblik van terzijde spottend naar het felle oplichten van haar ogen gekeken, en zei nu, op haar toetredend, en alsof hij haar gedachten had kunnen raden:

— Zover zijn wij nog niet, Bianca Kirilef. O, ik weet heel goed wat gij denkt en hoopt. En ik moet zeggen, ik heb nog maar weinig vrouwen ontmoet, die zo volkomen ontbloot waren van ieder menselijk begrip als gij zijt. Het liefst zoudt gij me zeker op de folterbank zien, in handen van de Bende. Maar nu dit tweegevecht zich zo plotseling voordoet, neemt gij daar ook vrede mee, want bij gebrek aan brood eet men korstjes van pasteitjes. En nu zullen wij eens naar uw wonde omzien, als gij het goed vindt.

De overgang was zo onverhoeds, dat de jonge vrouw een ogenblik onbeweeglijk bleef liggen, zonder iets te zeggen, terwijl Raffles het verband zorgvuldig

losmaakte, met vingers als van een jarenlang geoefende verpleegster, de wonde bekeek, en goedkeurend knikte.

Terwijl hij bezig was de wonde opnieuw te behandelen en van een vers verband te voorzien, kon zij eindelijk stamelen:

— Dát moet men je nageven, John Raffles, je bent een man in de ware betekenis van het woord. Vrees of zenuwen schijn je niet te kennen, je hand heeft volstrekt niet, en toch zul je morgenochtend in de vroegte gedood worden, dat zegt mij een voorgevoel, ondanks je grootspraak van zoëven tegen Diego.

Raffles haalde slechts de schouders op, en zei, het verband handig bevestigend:

— Zoiets valt moeilijk vooruit te zeggen, senorita. Ook ik heb gehoord dat onze kleine ritmeester een uitnemend schermer is, en hij zal natuurlijk de degen kiezen, maar ik bezit ook enige vaardigheid op dat wapen, al heb ik natuurlijk lang niet zoveel gelegenheid gehad als hij, om mij te oefenen.

— Je zult gedood worden, John Raffles, herhaalde ze koppig.

— En dat zal u dan zeker veel genoeg doen?

Er verliep enige tijd voor zij hem antwoord gaf.

— Ik zal tevreden zijn, omdat je de ondergang wilt van ons Genootschap. Zeg mij toch eens, waarom help je ons liever niet, in plaats van ons te bestrijden? Wij zouden met jou, de wereld kunnen beheersen.

Raffles stond langzaam uit zijn geknielde houding op, die hij had aangenomen om het verband gemakkelijker te kunnen leggen, en antwoordde koeltjes:

— Senorita, ik heers op mijn manier over de wereld, zonder dat ik daarbij de bijstand behoef van schurken en moordenaars. Ik zal nooit tot uw Bende toetreden maar haar blijven bestrijden totdat zij ten onder is gebracht, of ik het onderspit delf.

— Is dat je laatste woord?

— Mijn eerste en ook mijn laatste over deze kwestie.

— Jammer. Werkelijk heel jammer, om meer dan één reden.

Zij wierp hem een eigenaardige blik toe, glimlachte raadselachtig, wendde zich om naar de muur, en sluimerde bijna dadelijk weer in, als gevolg van de doorstane vermoeienissen.

Raffles keek een ogenblik naar de roerloze gedaante op de sofa, en zei toen hoofdschuddend, half voor zich heen:

— Een onbegrijpelijke speling van de natuur. Het is vreemd, niet te beseffen, dat zulk een gemoed kan huizen in zulk een volmaakt schoon lichaam. James, vermoedelijk zal zij wel een paar uren rustig blijven slapen, maar ik raad je toch aan goed de wacht te blijven houden. Helaas kan ik thans mijn proefneming nog niet bij haar wagen, want daartoe moet zij eerst genezen zijn.

— Ik zal wel zorgen dat zij de benen niet neemt, mylord, zei Henderson grijnslachend.

En als ik een opmerking mag maken, dat met die kleine, keurig aangeklede aap, is toch zeker maar een grapje.

— Ik moet vrezen van niet, James, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Mexicanen zijn zeer licht geraakt, en hebben een uiterst kwetsbaar eergevoel, hoeveel te meer moet dit gelden voor Mexicaanse militairen. Wanneer die Mexicaanse militair dan ook nog bereden is, Ritmeester en bij de dragonders, dan wordt hij een waar kruidje-roer-me-niet. Neen, ik zal moeten duelleren daar helpt niets aan. En nu ga ik enige maatregelen nemen, die noodzakelijk zijn geworden.

Raffles ging heen, de brave reus achterlatend in een gemoedstoestand, die gemakkelijker te begrijpen dan te omschrijven is.

Raffles ontmoette Brand in de ruime vestibule van het huis, stelde hem op zachte toon, haastig op de hoogte van het gebeurde, legde hem volstreekte geheimhouding op, wees alle bezwaren met een kort woord van de hand en verzocht hem een van de luitenants van het regiment uit te nodigen, met hemzelf zijn getuige te willen zijn.

Vervolgens begaf hij zich naar het grote ziekenhuis, noemde de naam van Kaldrup, en ook de aangenomen naam Woodward, waaronder Bianca zich bij de spoorwegkoning en zijn dochter had weten in te dringen, en verkreeg tamen spoedig de toezegging, dat het gewonde meisje zou worden opgenomen.

Hijzelf mocht de kamer uitzoeken, en hij nam er een op de vierde verdieping van het grote, wit gepleisterde gebouw, van waar het haar al heel moeilijk zou vallen ongemerkt te ontsnappen.

Nadat dit alles was geregeld, keerde hij naar de witte villa terug en bezocht eerst Kaldrup, die hij merkbaar beter vond, zodat de hoop bestond, dat men hem over een dag of zes, behoedzaam zou kunnen vervoeren naar een andere plaats, waar hij veiliger zou zijn voor de aanvallen der bandieten, of aanstonds naar New York, wanneer hij dat verlangde.

Toen hij uit de ziekenkamer trad, stond hij vlak tegenover zijn dochter Sigrid.

Aanstonds trof hem haar buitengewone bleekheid.

Zij scheen slechts met moeite haar aandoening te kunnen bedwingen en haar stem klonk onvast, toen zij een kleine, trillende hand op zijn arm leggend, vroeg:

— Is het waar, sir, dat gij morgenochtend gaat duelleren?

— Zo... zo... kan zelfs mijn beste vriend niet meer zwijgen? zei Raffles hoofdschuddend, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

— Niet uit de mond van uw vriend heb ik het vernomen, sir, hernam zij haastig, gij hebt er geen trouwere, geloof dat maar vrij. Ik hoorde het toevallig, toen er over gesproken werd tussen twee dragonders, die hier de wacht in het huis hebben betrokken.

— Dat had ik ook aanstonds moeten begrijpen, zei Raffles zacht. Het is zo, Miss Sigrid.

— Gij hebt die man beledigd?

— Dat is niet geheel en al juist antwoordde hij glimlachend. De beledigingen kwamen meer van zijn kant, maar hij was zeer geraakt, omdat ik hem ver-

zocht de kamer te verlaten waar mijn patiënte zich bevond.

— Gij zult toch niet in ernst zo dwaas zijn, te gaan duelleren met een man, die kampioen is op de degen.

— Zo dwaas zal ik inderdaad zijn, miss Sigrid. Er zijn dingen waarin een man van eer geen gekschere verstaat. Hij eiste voldoening, mijn kleine vriend Diego, en ik moest ze hem dus wel verschaffen. En ik kan u niet zeggen hoezeer mij dat spijt, want zonder zijn tussenkomst in de bergen, zou ik hier op het ogenblik waarschijnlijk niet staan. Alles wel beschouwd, had hij het volste recht, over mijn leven te beschikken.

— Hij zou niet gegaan zijn, als ik hem daartoe als het ware niet had gedwongen, riep Sigrid heftig uit. Gij zijt hem volstrekt niets verschuldigd. Als uw leven aan iemand toebehoort dan... dan is het veeleer aan mij, aan mij en aan mijn vader. Gij moogt niet vechten.

— Miss Sigrid, ik stel het op prijs, dat gij zoveel belang stelt in de lotgevallen van een arme zondaar als ik, maar wezenlijk, ik moet uw verbod in de wind slaan. Gij kunt dat zo niet inzien, maar een man mag nimmer een lafaard zijn en de eer moet hem boven alles gaan. Hoe zou ik tegenover u staan, als ik geweigerd had?

Een ogenblik stond zij daar handenwringend, niet wetend wat te zeggen, terwijl zij Raffles aankeek met ogen, die om erbarming leken te smeken.

— Gij wilt het dus niet laten, ter wille van een zeer goede vriendin? Of ben ik dat niet?

— Ik acht u zeer hoog, Miss Sigrid, antwoordde Raffles zacht. Gij kunt mij geloven als ik zeg, dat ik op uw verzoek zeer veel zou doen of nalaten, maar dit ene moet ik zelf beslissen, dat moet iedere man zelf beslissen, die deze naam inderdaad verdient. En laten wij nu verder het onaangename onderwerp rusten, dat ons beiden slechts kan kwellen. Het doet mij genoeg u te kunnen zeggen, dat uw vader merkbaar vooruit gaat. Wat die vrouw betreft, over twee uren zal zij worden veruord

naar het ziekenhuis en u niet langer tot last zijn.

— Zij is mij niet tot last, zei het jonge meisje treurig. Het komt er thans niets op aan.

Zij scheen nog iets te willen zeggen, maar eensklaps draaide zij zich om en snelde heen, zonder nog een enkele keer om te zien.

Raffles keek haar enige tijd peinzend na.

Begreep hij iets van wat er omging in de ziel van het meisje, voor wie hij een warme vriendschap was gaan voelen, omdat hij haar goedheid des harten, haar edele opvatting en haar reine ziel was gaan waarderen.

Hij zuchtte diep, wreef even over het hoge voorhoofd, en richtte zich toen op, alsof een veer in hem zich spande, en ging met haastige schreden de gang door om met Brand al het verdere te bespreken.

— Kan zij daar niet ontvluchten? vroeg de jongeman, die met moeite zijn aandacht bij het onderwerp had kunnen bepalen, zozeer was hij vervuld van vrees over hetgeen de dag van morgen zou kunnen brengen.

— Dat is bijna onmogelijk, antwoordde Raffles. Ik heb de kamer met opzet zo hoog mogelijk uitgekozen. Zij moet ze met drie andere patiënten delen, en er is daar een voortdurend komen en gaan van verpleegsters, personeel en geneesheren. Ik heb de directeur wijs gemaakt, dat zij nu en dan een beetje malende was, en dat dus een streng toezicht gewenst moest worden geacht. Over anderhalf uur zullen wij haar wegbrengen. Is het in orde met de tweede getuige?

— Ja, kan niets je van je besluit afbrengen?

— Doe niet zulke dwaze vragen, en zwijg over het onderwerp. Je weet heel goed dat ik moet duelleren, eenvoudig omdat je in mijn plaats hetzelfde zou hebben gedaan.

De tijd verstreek en op het bepaalde uur werd de gewonde in een gemakkelijke auto gedragen, die de korte weg naar het ziekenhuis binnen tien minuten aflegde.

Bianca werd onder de naam Isabel Woodward voorgesteld aan de Directeur, en glimlachte. Zij werd met de lift naar de vierde verdieping gebracht, in een heerlijk fris bed neergelegd, in een groot vertrek, waar nog drie andere zieken waren, en zij glimlachte. Raffles nam met een paar woorden afscheid van haar, na met de dokter van het ziekenhuis te hebben gesproken, en hem te hebben uitgelegd, dat de wonde het gevolg was van een noodlottig ongeluk en glimlachend keek ze hem achterna.

Want zij had een uitmuntend denkbeeld gekregen. Zij was een te sluwe vrouw om niet aanstonds te begrijpen wat Raffles beoogde met het vervoer van zijn gevangene, want als zodanig beschouwde hij haar, naar dit ziekenhuis. Hij wist wel, dat zij hier niet zou kunnen ontsnappen en hij hoopte haar te kunnen halen wanneer hij dat verkoos, zodra zij definitief aan de beterende hand was.

Maar zij zou hem tonen, dat zijn slimheid toch niet tegen de hare opwoog. Rustig zou zij afwachten, tot zij wat sterker was, en dan zou zij haar plan ten uitvoer brengen, dat het zijne wel in duigen moest doen vallen. Het was zeker een gewaagd plan, maar zij moest het ondernemen, want zij had geen keuze.

Men zou haar die namiddag een bloedtransfusie geven en daarna kon zij rustig de dag van morgen afwachten, want zij behoefde in het geheel niets te doen, wanneer Raffles uit de weg was geruimd. Dan zouden zijn trouwe trawanten wel aan andere dingen te denken hebben dan aan Bianca Kirilef.

Zij sliep na de bloedtransfusie verscheidene uren, werd tegen de tijd van het middagmaal, dat uit bouillon en ge-roosterd brood bestond, uit zichzelf wakker, luisterde enige tijd doezelig naar de verhalen van de andere zieke vrouwen, sliep weer in, en werd de volgende ochtend om een uur of zes met een heerlijk gevoel van uitgerust zijn weer wakker.

De wonde schrijnde nog iets, haar arm was nog ietwat stijf, maar zij ge-

voelde zich zeer opgewekt en krachtiger.

Zij keek naar de grote klok; die boven de deur hing, en weer kwam die glimlach om haar lippen, waarmede zij zich de dag te voren alles had laten welgevalven, zonder een woord van protest te uiten.

De zon was reeds lang op, en het duel moest nu al achter de rug zijn. Zij zag in haar verbeelding het lange lichaam van Raffles uitgestrekt op het gras, terwijl het bloed wegvlood uit zijn borst.

Zij hoorde maar vaag, als door een mist, de stemmen der ontwaakte zieken, het zachte geschuiifel der verpleegsters op hun vilten pantoffels, en het gerinkel van koppen met de ochtenddrank, zozeer waren haar gedachten vervuld van het lot, dat zo onverwachts uit-

spraak had gedaan over haar doodsvijand.

Precies om acht uur ging de deur van de kamer open en zij wendde er langzaam het hoofd heen, in de verwachting, de geneesheer te zullen zien.

Haar gelaat kreeg een vale tint, en haar ogen schenen haar uit de kassen te zullen pulen.

Haar handen trilden krampachtig onder de dekens, en zij had een gevoel alsof zij in brand stond. Zij had het uit willen schreeuwen van woede en schrik, want Raffles, glimlachend, met een gezonde kleur op de wangen, stond kaarsrecht op de drempel, en zei met de vriendelijkste klank in zijn stem tot de verpleegster die hem vergezelde:

— Ik ben wat vroeg, nurse, maar ik heb mij willen haasten om naar onze lieve zieke om te zien.

HOOFDSTUK VI

ONTSNAPT

Bianca Kirilef bleef een ogenblik sprakeloos staren naar die man, die daar zo onbekommerd en zorgeloos binnentrad, alsof hij van een bruiloftsfeest kwam, in stede van een open plek in het bos, waar hij had moeten strijden om het behoud van zijn leven met een man, die meester was op de degen.

Zij lag doodstil ter neder, een ogenblik overheerst door een bijna bijgelovige vrees, toen hij op haar toetrad, zich over haar heenboog, de dekens een weinig terugvloog, en haar pols voelde.

— Een rustige nacht gehad, Bianca? vroeg hij op de zaakkundige toon van een geneesheer.

— Heel rustig, antwoordde zij, nauwelijks verstaanbaar.

— De pols is anders tamelijk onrustig.

— Dat is niet omdat ik slecht geslapen heb, siste zij hem nu toe, alleen voor hem te horen, terwijl zij hem driffig haar hand ontrukte. Heb je hem gedood?

— Ik geloof het haast niet, antwoordde Raffles onverschillig. Hij heeft een

prik in de rechterschouder, die hem wel een paar maanden zal beletten zijn dienst te verrichten. Stel je belang in dat aardige ritmeestertje?

— En dat noemt zich schermer, zei de vrouw op bittere toon, zonder acht te slaan op de vraag. Dat moet een kampioen op de degen verbeelden. Maar wie ben jij dan eigenlijk, dat je zulk een man hebt weten te verslaan, die in de gelegenheid was zich iedere dag te oefenen.

— Het was werkelijk alleen maar toe te schrijven aan een beetje meer vlugheid van mijn kant. Onze wederzijdse vriend Diego nam de zaak wat al te luchtig op en dat werd zijn ongeluk. De gehele kwestie was binnen anderhalve minuut afgelopen, want een der voorwaarden was, dat bij het eerste bloed vloeien aan de eer zou zijn voldaan. Ik zou je een fraaie, technische beschrijving kunnen geven, maar ik vrees dat je daar toch niet genoeg belang in zoudt stellen. Om kort te gaan, hij meende er een spelletje van te kunnen maken, en ik maakte er volle ernst

van. Toen kon de uitslag niet twijfelachtig zijn. Een geloof mij nu maar, als ik je zeg dat het mij voor die dwaze knaap oprecht spijt, en dat ik hartelijk verheugd ben, hem niet te hebben gedood. Hij is van een sterke constitutie, al lijkt hij wel wat verwijfd, en de dokter zegt, dat hij er zeker van boven op zal komen. Je had natuurlijk het tegendeel verwacht?

— Dat had ik, en ik wil die verwaande gek nooit meer zien.

— Dat is een uitstekend voornemen, en het zal heel zeker in vervulling gaan, zei Raffles droogjes. Je zult hem ook volstrekt niet meer te zien krijgen, reken daar maar op.

— Ben je daar wel zo heel zeker van, Raffles? vroeg Bianca, hem met een raadselachtige blik aanziende.

— Nu, laten wij zeggen, zo zeker als een sterfelijk mens zeker van iets kan zijn, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij had haar pols weer gegrepen, en vervolgde na enige tellen:

— Ik bemerk tot mijn voldoening, dat de polsslslag al weer iets normaler wordt. Ik denk, dat het de plotselinge vreugde is geweest, toen je mij zo onverwacht zag binnentreden.

Dit korte gesprek was tot dusverre op een zachte fluistertoon gevoerd, nadat de zuster zich reeds weer verwijderd had.

De dokter trad nu binnen, ging langs alle bedden, en trad nu ook voor dat van Bianca.

Hij voelde haar de pols, liet zich door de verpleegster het temperatuurlijstje tonen, bekeek zelf de wonde en zei:

— Het is nu nog een kwestie van een dag of acht. Het bloedverlies is tamelijk groot geweest, maar de bloedtransfusie heeft goed gewerkt en de patiënte is al veel minder zwak zodat wanneer zich geen complicaties voordoen, waarop heel veel kans is, zij er nog genadig zal afkomen. Volstreekte rust is echter een eerste vereiste, en de wonde moet met grote zorgvuldigheid behandeld worden. Hebt ge mij verstaan, zuster?

De verpleegster knikte bevestigend, en de geneesheer ging heen naar de aangrenzende zaal.

Ook Raffles stond op om te vertrekken.

Hij boog zich over Bianca heen en fluisterde haar zacht toe:

— Ik kom vanavond nog wel eens naar je kijken. Ik ben zeker, dat je het op prijs zult stellen.

Zij wierp hem slechts een blik vol haat toe, en draaide zich zwiingend om, ten einde het gezicht niet meer behoeven te zien van de man, die wel over bovennatuurlijke gaven scheen te beschikken.

Zodra Raffles het ziekenhuis verlaten had, richtte hij zijn schreden naar het kleine plantsoen, dat er dicht voor gelegen was, en vanwaar men bijna overal het gehele gebouw kon overzien, wat de voorgevel betreft.

Hij trof daar Brand aan op een bank gezeten, die blijkbaar in het zonnigste humeur van de wereld was, en met smaak aan zijn pijp zoog, terwijl zijn blauwe ogen glansden van diepe, oprechte vreugde.

— Hoe is het met haar? vroeg hij, zodra Raffles in het bereik van zijn stem was.

— Zo goed als het in de gegeven omstandigheden maar kan zijn, antwoordde Raffles. Zij is nog niet geheel op krachten, en de wonde moet met grote zorg behandeld worden, zoals vanzelf spreekt. De minste verontreiniging zou in dit stadium noodlottige gevolgen kunnen hebben.

— Schrok zij niet erg, toen ze je plotseling levend voor haar zag staan? vroeg Brand lachend.

— Zij dacht een geestverschijning te zien, antwoordde Raffles opgewekt. Ik geloof dat ik nog nooit van mijn leven zo innig en oprecht gehaat ben geworden, als door dit liefvallige patiëntje.

— Wanneer denk je haar terug te halen?

— Over vijf dagen. Ik zal dan mijn proef met haar nemen, haar hypnotiseren, en ik ben zeker dat ik zal slagen in mijn opzet. Zodra ik weet wat ik we-

ten wil, keren wij met de Kaldrups naar New York terug. Want de reis zal misschien nog vol gevaren zijn en ik durf hen niet alleen te laten gaan.

— Dat is verstandig, want ik ben overtuigd, dat het restje van de bandieten het witte huis nauwkeurig in het oog houdt, om toe te zien, dat Kaldrup niet ongemerkt vertrekt.

— Het is juist de moeilijkheid, hem op zulk een wijze in de trein te krijgen, dat de bandieten op een dwaalspoor worden gebracht. Maar dat is iets van later zorg. Is Henderson op zijn post?

— Ja, aan de achterzijde van het ziekenhuis. Met je welnemen vind ik het wel wat overbodig, want als zij wil trachten te ontsnappen, zal zij dat toch niet overdag doen.

— Misschien niet, maar een vrouw als zij acht ik tot alles in staat, hernam Raffles. En nu keer ik naar het witte huis terug, en hoop daar een voortreffelijk ontbijt aan te treffen, dat ik wel verdiend heb, zou ik menen.

— Wordt de villa nog altijd bewaakt?

— Niet zo goed meer als vroeger, en ik heb vrij wat moeite gehad de dienstdoende luitenant te bewegen, althans tien van zijn manschappen onder een wachtmeester op de villa ingekwartierd te laten. Ik heb hem te verstaan gegeven, dat er diplomatieke verwickelingen met Amerika zouden kunnen dreigen, als men zulk een invloedrijk miljardair als Kaldrup willens en wetens onbeschermd liet, terwijl er nog altijd bandieten op de loer liggen.

— Sloeg het argument in?

— Uiterlijk niet, want ik had met een Mexicaan te doen, maar inwendig was mijn vriend de luitenant er zeer gevoelig voor. Hij heeft echter verklaard, dat hij onmogelijk langer dan vijf dagen zijn manschappen daar kan laten, want de ritmeester had reeds gisteren schriftelijk instructie gekregen van zijn kolonel, om zich naar een plek te begeven omstreeks tien mijlen van El Pazo, waar een geregelde veldslag moet hebben plaats gevonden tussen veedieven en cowboys. Je begrijpt overigens wel, dat ik niet erg in de pas sta bij onze luitenant, nu ik zijn dier-

bare ritmeester zo lelijk heb toegetakeld. En nu ga ik heen, mijn maag roept om bevrediging. Ik keer daarna terug om je af te lossen.

De beide vrienden drukten elkander de hand en Raffles ging te voet naar het witte huis, genietend van de heerlijke ochtend, en, wat hem slechts zelden overkwam, verrukt over het leven, dat hem geschonken was. Want hij wist maar al te goed, dat de kans groot was geweest op een nederlaag, hij had daarginds op het groene gras van de open plek in het bos uitgestrekt kunnen liggen en met dode ogen naar omhoog starren, naar die verrukkelijke blauwe hemel, die hij dan niet meer zou zien.

Het scheen dat het bericht van zijn overwinning hem reeds was vooruitgesnel, want Sigrid Kaldrup ontving hem op het bordes, met een uitdrukking op haar blozend gezichtje en een glans in haar mooie ogen, die welsprekend geweest zouden zijn voor ieder ander dan John Raffles.

Zij reikte hem haar kleine, stevige hand, en zei met een stem, die trilde van vreugde en aandoening:

— Ik wist het al. Ik kan u niet zeggen, hoe innig verheugd wij zijn, vader en ik. Er is hier weinig geslapen in huis, dat kan ik u verzekeren. Haast u, om binnen te gaan, vader en een goede ontbijttafel wachten u.

— Beiden zullen mij welkom zijn, zei Raffles glimlachend, en met haar hand nog in de zijne trad hij de vestibule binnen, en vandaar in de heldere tuinkamer, waarheen voor het eerst het rustbed van de zieke gedragen was, die daar nu stil genoot van de gouden zonschijn, die het vertrek door de wijde geopende warandadeuren binnendrong.

Raffles merkte aanstonds op, dat Kaldrup er veel beter uitzag, en dat zijn geneesmiddelen blijkbaar een gunstige uitwerking hadden gehad.

Hij trad aanstonds op hem toe, bekeek zijn tong, het wit van de ogen, het tandvlees, voelde naar de polsslag en zei toen opgewekt:

— Het gaat zo goed als het maar gaan kon, mijnheer Kaldrup. En dat hebt ge in de eerste plaats aan uw ver-

wonderlijke constitutie te danken. Gij hebt een ijzersterk gestel, weet ge dat wel?

— Ik ben blij het te vernemen, mijnheer, maar dat caronje zou dan toch kans hebben gezien dat ijzersterke gestel te vernielen, als gij niet tijdig tussensbeide waart gekomen.

— Neen, dat geloof ik toch niet, zei Raffles hoofdschuddend. Het was haar alleen maar om die tussenkost te doen, en levend zijt gij toch voorlopig meer waard voor de Bende van het Kwade Oog dan dood, vergeet dat niet. Intussen, gij hadt er zeer onaangename gevolgen van kunnen ondervinden, en een zwakker gestel dan het uwe zou misschien voor goed geknakt zijn, door de middelen, de kruiden, of wat het anders geweest mag zijn, dat die vrouw door uw eten heeft weten te mengen.

— Gij gelooft dus dat ik over drie, vier dagen sterk genoeg zal zijn om de terugreis te aanvaarden?

— Als het moet, ja. Hebt gij een goede eetlust?

— Ik geloof dat ik een hele os met gemak zou kunnen verslinden.

— Des te beter, begin dan met deze koude rollade, die er zeer verleidelijk uitziet, zei Raffles, lachend op de welvoorzienige ontbijttafel wijzend.

Hij zelf nam plaats en tastte toe, terwijl Sigrid tegenover hem ging zitten, met een glans van vreugde over haar gezichtje, dat haar nog eens zo mooi maakte.

In de zon leek haar haar gesponnen goud, en haar ogen waren klare meren, vol licht en tinteling.

Het was een van de gelukkigste ochtenden, die Raffles in lange tijd had beleefd en voor een kort ogenblik mocht hij wanen, een mens te zijn als andere mensen.

Hier verliet hem voor een poze het gevoel, een paria te zijn, steeds achtervolgd en opgejaagd altijd in gevaar verkerend, altijd bedreigd door het vooruitzicht op de cel.

Hij genoot van het geestige gesprek van het meisje, van het verse, geurige brood, zoëven gebakken, van de wetenschap, dat hij iets had kunnen zijn voor

deze twee mensen, en van het bewustzijn heerlijker dan al het andere, dat hij enige uren te voren was ontsnapt aan een bijna zeker schijnende dood.

Slechts met moeite kon hij zich ontrukken aan deze omgeving, maar een uur later reeds riep hem de werkelijkheid weder, en begaf hij zich, te paard ditmaal, terug naar het plantsoen, waar hij Brand nog altijd op zijn post vond met zijn pijp, en met zijn zonnig humeur.

— Neem mijn paard en ga een wandelrit maken, beval Raffles. Je hebt wat beweging nodig, ik zie tot mijn grote ontsteltenis, dat zich symptomen van een naderende corpulentie bij je beginnen af te tekenen.

Brand sprong verschrikt op, en riep half lachend half boos:

— Het ontrak er nog maar aan, dat je mij beschuldigt van een zittend leven. Maar je paard leen ik van je, want ik heb inderdaad behoefte aan een beetje frisse lichaamsbeweging.

Reeds was hij met een lenige sprong in de zadel. Hij wuifde nog eens naar Raffles, die hem glimlachend nakeek.

En nu zat Raffles daar met het geduld van een kat, op dezelfde bank, welke Brand zoëven verlaten had, het ziekenhuis te bewaken, uren achtereen.

Hij zag een paar malen een auto aan- of wegrijden, en twee keer hield een ruiter stil voor de brede toegangspoort die enige woorden wisselde met de portier, en dan weer weg reed, meestal veel langzamer dan hij gekomen was, waarschijnlijk een man, die was komen vragen naar de toestand van iemand, die hem dierbaar was.

Brand kwam terug, Raffles vertrok, en zo ging het die dag nog een paar malen.

Des avonds bezocht Raffles de gewonde, die goed vooruit bleek te gaan, hoewel zij nog zwak scheen.

De nacht konden de drie avonturiers aan rusten besteden, want Raffles had de volstreckte zekerheid gekregen, dat de directeur van het ziekenhuis, die de ware samenhang van de zaak scheen te hebben begrepen, het Meisje met de Blauwe Ogen aan een scherp toezicht

zou onderwerpen, dag en nacht, totdat Raffles haar weer zou komen afhalen. Zij zou volstrekt niet in de tuin mogen lopen, en zelfs de ziekenkamer onder geen enkel voorwendsel mogen verlaten.

Raffles meende dus de bewaking gedurende enige dagen aanmerkelijk te kunnen verslappen, hij wilde ook de vrouw niet tergen door zijn aanwezigheid, en zo kwam het, dat er nog twee volle dagen verliepen, zonder dat Raffles naar haar kwam informeren.

De volgende dag had hij reden te over om bitter te betreuren, wat hij zijn onvergeeflijke nalatigheid noemde.

Omstreeks negen uur in de ochtend reed hij te paard naar het grote gebouw, steeg af en bond het dier, volgens de gewoonte van het land, aan een der ringen van een stevige paal, die tot dit doel niet ver van de hoofdingang onder een soort afdak was geplaatst, dat wel wat gelek op een Indische pendoppo.

Hij drukte op de elektrische schelknop en de portier deed de deur voor hem open.

Het kwam hem voor, dat de man hem een weinig verbaasd en ook ongerust aankeek.

— Alles in orde met mijn patiënte? vroeg hij, aangegrepen door een zonderlinge onrust.

— Dat kan niemand zeggen, mijnheer tenminste niet in dit ziekenhuis, luidde het antwoord.

— Wat zeg je daar? Zij is er toch nog?

— Maar weet mijnheer dan niet, dat zij gisteren is overgebracht naar de ziekenzaal van de gevangenis?

— Overgebracht naar de gevangenis? herhaalde Raffles langzaam. Neen, dat weet ik zeker niet. Op wiens bevel is dat geschied?

— Op niemands bevel, senior, maar op haar eigen verzoek, als men dat zo noemen mag.

— Wat? Verzocht de patiënte zelve naar de gevangenis te worden overgebracht? riep Raffles in de grootste verbazing uit.

— Ja, het fijne weet ik er natuurlijk niet van, hernam de portier, ter-

wijl hij even de schouders optrok. Maar zij moet gezegd hebben, dat ze helemaal niet Isabel Woodward heette en in de gevangenis thuis behoort.

Raffles beet zich op de lippen.

Nu pas doorzag hij de grenzeloze slimheid van die vrouw. Zij had zich gehouden, alsof zij zich alles liet welgevalen, toen zij begreep, dat iedere poging om uit het ziekenhuis te ontvluchten, haar onmogelijk was gemaakt.

Zij had zich gehouden, alsof haar de aanblik van Raffles ondraaglijk was, omdat zij wel wist, dat hij te edel was, om haar zijn tegenwoordigheid op te dringen, alleen maar uit een gevoel van bevredigde wraak.

Waarschijnlijk zou in iedere andere stad van enige grootte die verandering van verblijfplaats weinig te betekenen hebben gehad, maar Raffles kende de gevangenis van El Pazo en hij begreep onmiddellijk dat de ziekenzaal van dat gebouw heel wat meer gelegenheid bood om te vluchten, dan dit hospitaal het kon doen.

De vrouw had dus blijkbaar alles op één kaart gezet en hoopte nu, zonder dat Raffles er iets van wist, zo gauw zij kon uit de gevangenis te ontsnappen, alleen of met de hulp van medeplichtigen, die zij daar zeker hoopte aan te treffen.

— Breng mij direct bij de directeur, beval Raffles kortaf. Ik moet weten wat er geschied is.

De portier haastte zich, de geneesheerdirecteur te gaan halen, die Raffles ontving met een tamelijk bedrukt gezicht en hem met zuidelijke levendigheid toevoegde, nog voordat Raffles iets had kunnen zeggen:

— Het spijt mij zeer, mijn waarde heer, dat wij verplicht waren ons van uw patiënte te ontdoen, maar het ging niet anders. Gistermiddag verklaarde zij plotseling, dat zij niet Isabel Woodward heette, maar Bianca Kirilef, en dat zij de vrouw was, die een aanslag gepleegd had op een zekere... zekere senior Raffles.

De directeur wierp bij deze woorden zijn bezoeker een schichtige blik toe en vervolgde toen haastig, terwijl Raffles

met strak gelaat toelisterde:

— Ik mocht volstrekt niet aarzelen. Het strenge voorschrift luidt, dat dergelijke misdadigers in de gevangenis moeten worden verpleegd. Ik heb onmiddellijk het hoofdbureau van politie getelefoneerd, en daar zij volkomen in staat was om te worden vervoerd, is zij naar de gevangenis overgebracht, en daar, naar mij werd medegedeeld, in de ziekenzaal opgesloten.

Raffles meende zich die ziekenzaal wel te kunnen voorstellen en glimlachte bitter. Het was hem maar al te duidelijk, dat hij zijn tegenstandster had onderschat.

Op doffe toon vroeg hij:

— Wanneer werd zij vervoerd?

— Gistermiddag omstreeks twee uur.

— Waarom is mij daar niet onmiddellijk mededeling van gedaan?

— Ik vreesde voor complicaties, zei de directeur met onzekere stem.

De beide mannen keken elkaar een ogenblik aan en zij begrepen elkaar.

Raffles had hier in El Pazo een soort vrijbrief, om te gaan en te komen zoals hij wilde, hetgeen hij zeker te danken had aan een stille wenk van de politie te New York; aan haar collega in de Mexicaanse grensstad, maar het zou gevaarlijk zijn van dat vrijgeleide een al te ruim gebruik te maken. Het heette dat hier niemand wist, dat de heer Duncan en Raffles een en dezelfde persoon waren, maar men mocht de boog niet al te strak spannen. Wanneer men Raffles in deze zaak gekend had, zouden zijn betrekkingen met de misdadigster zonneklaar gebleken zijn, misschien had men ook de Kaldrups onder ede gehoord, en dan had de politie weinig anders kunnen doen, dan ook hem in verzekerde bewaring nemen.

Dit alles ging Raffles vliegensvlug door het hoofd en hij moest de directeur wel verontschuldigen, die hem blijkbaar had willen sparen.

Hij greep zijn hoofddekseel, en nam haastig afscheid met de woorden:

— De vrouw heeft gebruik gemaakt van een wapen, dat ik kende of althans had moeten kennen, en ikzelf draag de

schuld voor wat er gebeurd is. Ik had haar elders opgesloten moeten houden. Gelukkig is er nog niets verloren, en ik zal wel zorgen, dat de verdachte zo spoedig mogelijk in een behoorlijke cel wordt opgesloten, en vervolgens aan Amerika wordt uitgeleverd.

Hij nam haastig afscheid, verliet ijlings het hospitaal, maakte zijn paard los en wierp zich in de zadel.

Hij verachtte zichzelf om zijn onnozelheid, die hem thans de kans had ont-nomen, Bianca door de kracht van zijn wil te dwingen, het kostbare geheim van de Moloch te verraden.

Hij had een sluwe vrouw, als zij was geen seconde uit het oog mogen verliezen. En hoe voor de hand liggend, hoe gemakkelijk en logisch was niet het middel geweest, dat zij had toegepast.

Zij had eenvoudig van twee kwaden het beste gekozen, in de overtuiging, dat zij veel gemakkelijker uit de erbarmelijk slechte gevangenis, dan uit het hechte hospitaal zou kunnen ontsnappen, waar zij iedere minuut van de dag in het oog werd gehouden.

Hij gaf zijn paard de sporen, en het dier bracht hem binnen tien minuten naar het gevangenisgebouw, deels uit steen, deels uit hout opgetrokken.

Hij sprong uit het zadel, bond zijn rijdier haastig vast, en trok krachtig aan de koperen schelleknop, zodat het daarbinnen hol rinkinkte, bijna aanstonds werd de zware poortdeur geopend door een cipier, die hem wel leek te hebben verwacht. Hij kreeg de indruk, dat de man met de sleutels hem met een glurende, een weinig spottende en toch ook vreesachtige blik aankeek.

— De directeur, onmiddellijk, beval Raffles kortaf.

De cipier moest wel weten wie hij was, want hij vroeg niet eens naar zijn naam, maar geleidde hem zwijgend naar een vrij goed gemeubeld vertrek, waar hij de gevangenisdirecteur voor zijn schrijftafel aantrof.

Ook deze scheen dadelijk te beseffen, wie daar zijn kamer binnentrad, want

hij sprong onmiddellijk op en zei in slecht Engels:

— Het spijt mij, mijnheer, het spijt mij meer dan ik u zeggen kan.

— Zij is dus al gevlucht? vroeg Raffles laconiek.

— Hoe weet gij dat? was de wel wat onnozele wedervraag van de directeur.

— Ten eerste omdat gij uw spijt te kennen geeft en ten tweede omdat ik de gevangenen van Mexico maar al te goed ken. Men schijnt er in en uit te kunnen gaan als in een koffiehuis. Wanneer is het geschied?

— Vanochtend om zes uur werd haar verdwijning opgemerkt.

— Hoe heeft zij het aangelegd?

— Ik moet zeggen, *geniaal*, antwoordde de directeur. Het staat vast, dat zij zich in verbinding heeft weten te stellen met een gedetineerde, die juist op het punt stond uit mijn inrichting te worden ontslagen, die hij wegens een betrekkelijk gering misdrijf had moeten betrekken. Een van de zaalwachters is deswege reeds ontslagen, het schijnt dat de man niet bestand was tegen haar bekoorlijkheid, die werkelijk verrassend was.

Raffles keek de directeur eens aan, die daar over de zaak scheen te spreken alsof zij hem eigenlijk niet aanging, als een criticus, die zijn oordeel velt over een goed geslaagde première.

De directeur scheen zich nog een oogenblik te vermeien bij de herinnering aan de bekoorlijkheid van zijn ontsnapte gevangene en vervolgde toen:

— Die man, die dus ontslagen werd, heeft, eenmaal buiten de gevangenis zijnde, aanstonds aan haar bevrijding

gewerkt. Hij moet manskleren voor haar hebben weten te krijgen, en wist deze op schrandere wijze in mijn inrichting te smokkelen. Dat alles moet nog gisteravond geschied zijn. De vrouw hield zich zeer zwak, maar ik verzeker u, dat zij sterk genoeg was, om op te staan, een pop te maken van wat beddegoed en haar eigen kleren, de manskleren aan te trekken en daarin te ontsnappen. Dit werd haar vergemakkelijkt, omdat haar helpers buiten mijn inrichting gereed stonden met ladders en touwen. Er moet ook een paard voor haar zijn geweest, en zij was zeker al zeer ver van hier, toen vanochtend het bedrog met de pop werd ontdekt.

— Ik moet vrezen, *senor*, dat alles met uwe « inrichting » niet is, zoals het moest zijn, hernam Raffles spottend. Nu, wij zullen niet veel tijd met de bespreking van de zaak laten verloren gaan. Wat gebeurd is, is gebeurd, en ik kan alleen maar mijn spijt te kennen geven dat ik mij een grote ezel heb betoond, nog groter dan de ezels die men in zekere « inrichtingen » vindt.

En zonder de directeur de tijd te gunnen nog een opmerking te maken, verliet Raffles de kamer van deze gemoeidelijke functionaris, en een oogenblik later de gevangenis, waaruit men blijkbaar zo snel en zo gemakkelijk kon ontsnappen.

Ieder spoor van de ontvluchte vrouw scheen wel voorgoed te zijn uitgewist. De politie kon haar althans niet ontdekken.

Diezelfde dag maakte Raffles zijn toebereidselen voor de terugreis naar New York.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een avontuur in de Prairie-Express

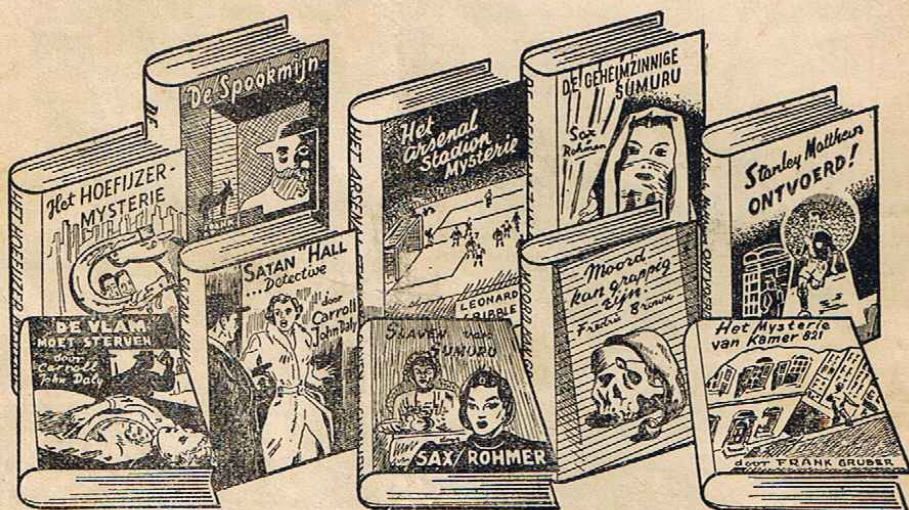
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29,50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29,50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266